

КАЗ БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 13, БРОЙ 57, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2023

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021

Цена 1 лев

ПРАЗНУВАМЕ СЛОВОТО

Цветомир Тодоров, 7в

ЧЕСТИТ 24 МАЙ!

Честит празник на славянската писменост и култура!

Нека празнуваме искрено и пламенно знанието и просвещението във всичките му форми!

Нека празнуваме и ценим писмеността – тази златна нишка, втъкана дълбоко в националната ни идентичност, която ни помага да се разбираме и развиваме всеки ден!

Нека празнуваме необикновената и великолепна сила, която ни е отредила названието „българи“!

И нека не забравяме, че чрез всяка една дума ние въздействаме, докосваме и вдъхновяваме!

Да бъдем!

Божидара Палова, 11в

- ✓ Заплаха за писмеността – стр. 4
- ✓ Разговор с писателя Николай Табаков – стр. 4
- ✓ Съвременни автори, които вълнуват – стр. 4
- ✓ Читатели отличници – стр. 4

ПЪСТРОЦВЕТНО

- ✓ В броя гостуват:
 - историкът проф. Петър Стоянович – стр. 2
 - диамантените момичета Лаура Траатс и Мадлен Радуканова – стр. 3
 - спортната журналистка Елена Ярмова – стр. 10
- ✓ И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“ – на стр. 5 ви срещаме с поредния участник в рубриката
- ✓ За 11-и път проведехме състезанието *Spelling bee* – стр. 8
- ✓ Творим и размишляваме – стр. 9-12
- ✓ Храним ли се здравословно на училище? – стр. 9
- ✓ Хороскоп за месец май – стр. 11

Ах, пролет!

Първа пролет е сега!
Всичко е обсипано с цветя!

Небето ясно се синее,
трева в полята зеленее.
Минзухарче главица подава,
теменужка усмивки раздава.

Стройни храсти растат,
в розово и бяло овошки цъфтят.
Слънчо топло грее,
детенце весело се смее.

Славей сладко пее,
поточе водите си лее.
Щърко пак лети от юг,
за да свие гнездото си тук.

Обичам те, пролет омайна,
светла, прекрасна, сияйна!

Александър Пресолски, 7а

Калина Терзиева, 4е

Аз, ученикът

- ✓ Рубрика: #Вголямото – стр. 5
- ✓ Вече сме грамотни! – стр. 12
- ✓ Ученически игри: равносметката – стр. 8
- ✓ Какъв ще съм на 25? – стр. 5
- ✓ Исторически постижения – стр. 12
- ✓ Преживявания в „Арена Армеец“ – стр. 10

На добър час, момичета и момчета от Випуск 2023! – стр. 6-7

Проф. Стоянович: Хубаво е да се огледаме и да мислим за себе си като за част от едно цяло, а не като за скала в прибоа

На 28 февруари в училище дойде проф. Петър Стоянович – историк, журналист, общественик. Той представи пред ученици от 11. и 12. клас своя документален филм „Известният непознат“, който проследява живота и дейността на Иван Стоянович (Аджелето) – възрожденец с изключителна съдба и прадядо на проф. Стоянович. Докато филмът се излъчваше в зала „Европа“, ние от екипа на вестника разговаряхме с историка.

– Кое е най-важното, което нашите читатели трябва да знаят за Вашия прадядо Иван Стоянович?

– Най-важното го учат и без това в училище: че е бил сред петимата ръководители на Съединението. Но животът му (живял е от 1862 до 1947) на практика съвпада с историята на нова България, така че няма нещо, в което да не е участвал, а на някои събития дори е повлиял. Многопластов живот, с много светлосенки, с възходи и падения – това днес ни липсва, за добро или лошо.

– Какви емоции и чувства изпитвахте, докато създавахте книгата и филма „Известният непознат“? На кои качества на Иван Стоянович се възхищавате най-много?

– На първо място *отговорност*. Ако историкът подходи към фактите и даденостите на миналото с ярко чувство, с пристрастие, с патос – това вече не е наука, а роман или комикс. В моето семейство битуваха сума ти легенди и митове за прадядо ни и аз, без да искам, непременно успях да ги оборя до един. Работата на изследователя е като на хирурга – режеш гнилото (невярното) и оставяш здравето (доказаното). В практическата медицина не можеш да си позволиш да зашиеш дебелото черво към сърцето, нали? Ами същото е и в науката. Нищо, че става въпрос за близък роднина, отговорността към миналото е над всичко.

– Кога почувствахте порива да тръгнете по пътя на своя прадядо?

– От малък имах интерес към историята, към политиката и към писането въобще. В различните етапи на детство и ученичество, разбира се, съм имал и други увлечения. Не съм тръгвал „по нечий път“, честно казано. Просто в един момент се улових, че наистина има големи сходства между мен и него – ама това беше след написването на книгата. Например и двамата обичаме да живеем сами, без да сме асоциални; на около 40 годишна възраст приключваме с партийната политика, защото се обезличаваме; почиваме си като разсъждаваме; цял живот съветваме някого, официално или тайно... Има и още.

Отдавна съм си дал сметка, че никой никога не следва, той спазва принципи. Дори да подражаваш някому, най-много да станеш за смях. Някое време и никой човек не се „връща“, нещата не се повтарят машинално (копи-пейст), единственото възможно е да възродиш принципа, мярката, нивото. И в края на краищата виждаш, че се въртиш около десетте Божии заповеди с малки допълнения.

– Смятате ли, че има и други известни непознати, за които трябва да знаем повече? Кон са те?

– България е пълна с такива. Те са известни в своята област на познание, в своя регион, в своя кръг. Прекрасни, интересни и примерни хора, за които историята просто не се е произнесла – не защото няма какво да каже, а защото не се е намерил човек да го направи. Затова много харесвам и поощрявам онези, които правят малки крачки в семейна, регионална история, пишат биографии, родословни дървета, спомени. Всеки от нас е призван да даде своята част от изграждането на стената на общото ни минало

като нация. Разбирам онези, които казват, че тяхната „малка история“ никога не интересува. Обратно! Всяка малка история е част от някаква по-голяма.

– Какво помните за първата си среща с историята?

– О, една да беше! У дома историята беше на всяка педя, нищо, че семейството ми беше жертва и на т.нар. Народен съд, и на национализацията. От старата ни къща не беше останало много, старите снимки с царете бяха унищожени от страх, ордените на дявоците продадени за хляб и сирене, буквално! Но аз от малък умирах за история, истории, стари хора, книги, макар в свободното време да ритам футбол като луд и да играехме на фунийки по дворовете (тук вече усещам годинките си, май вие не знаете какво е това...). У нас идваха по тъмно приятели на баба и дядо, пуснати от лагери. Тихо се говореше за „онова време“. Не, че някой е бил революционер, Боже! Никой не смяташе, че комунизмът някога ще си отиде. Примирението беше ясно. Просто се оцеляваше.

– А кога разбрахте, че историческата наука е Вашият път, Вашето призвание?

– Не веднага, това поне е ясно. Дори през 1988 г., когато кандидатствах в Софийския, реших да уча немска филология, „за да не уча историята на Димитров и Благоев“. Година по-късно, когато постъпих в университета във Виена, реших, че вече е дошло време да се върна към историята и смених специалността. И макар историята винаги да е била на първо място в живота ми, дълго време аз се занимавах с друго – бях журналист, дипломат, политик. През 2001 г. имах и едно преживяване, което изтъкувах като знак свише. При едно голямо пренасяне, без да искам, изхвърлих на боклука един голям и уникален архив, който бях занесел с големи мъки в Австрия. Рекох си: ето, Господ ми дава знак, че няма да се занимавам с научна дейност. Разбира се, през цялото време съм ходил и по архиви, и съм писал, но не работам на пълен работен ден като сега. Така де, оказа се, че човек от съдбата си не може да избяга и... вече десетина години съм плътно в историческата наука, от сутрин до вечер.

– Учили сте и в чужбина, разкажете ни за следването си в Австрия. Какво успяхте да откриете там, което не открихте тук? Има ли нещо, в което България остава ненадмината?

– О, България си е ненадмината, но това не е рационално, а повече емоция! Затова и през всичкото това време във Виена (1989-1996) ежедневно мечтаех за момента, в който ще се върна у дома. Макар да имах и предложения за асистентско място в университета там, че и други. А иначе чужбина беше сериозна школа, научи ме на много неща, които нямаше да видя и разбера под крилето на семейния уют. Най-вече прекарах тези години в напълно европейска среда, както университетска, така и социална. Напълно различна от българската (особено от тогавашната, иначе сега нещата тук се попромениха). Преподаването беше различно, свободата, правото на избор. Там няма първи курс – втори курс. Има един дебел справочник, от който си из-

бираш лекции по даден предмет, харесваш си даден преподавател, нищо не е по разписание. Като минеш хорариума на едното ниво, минаваш на другото. Ако искаш прекъсвай, ако искаш вземи образованието наведнъж.

Всеки професор си имаше отделна школа на преподаване, различен период като специалност, поведение към студентите и така... Не можем да го направим у нас и до днес. Представете ли си да можеш да си избираш измежду пет-шест професори (кой от кого по-интересни), които да ти преподават например римска история?

– Историята е важен елемент от просвещението на всяка една нация. Днес според Вас достатъчно внимание ли се обръща на историята в училище и извън него?

– Не, разбира се. За жалост. Виждам и по моите деца начина, по който се преподава, и не съм съгласен. Ужасно много материал в много кратко време – много често чиста формалност да минеш от една епоха в друга само за да си го „взел“. И най-опасното: учениците привикват да знаят исторически дати, а не да мислят исторически. Да знаят какво е причината, а кое следствието. Датите ги има навсякъде вече, с едно натискане на клавиатура. Но мисленето трябва да се учи, него го няма.

– Как е по-правилно да казваме: *кан* или *хан*?

– Няма никакво значение.

– Кога в действителност са покръстени българите?

– Ето, отново сме в дилемата: дата-година или разсъждение. Според мен е в пъти по-важно да знаем, че покръстването е било прагматичен процес, постепен процес (а не работа за 24 часа), поколения по-късно едва са свикнали и приели смисъла на вярата, която в началото е било по-скоро формалност.

– Възхищаваме се на предците си и техните дела, но какво би написала историята за нас? Какво значимо сме извършили и достойно ли е нашето поколение за почит?

– Това са въпроси към едно бъдеще, което няма да изживее. Едно събитие може да бъде оценено обективно след около век, най-рано.

– Ако трябва да проектират мечтаното училище от бъдещето, на какво бихте обърнали специално внимание?

– Училището трябва да е обвързано с живота, да учи на мислене и да е много по-профилирано. Това е скромното ми мнение, пък да му мислят бъдещите поколения.

– Били сте министър на културата. От какво според Вас боледува съвременната българска култура?

– Културната сфера на България е на високо ниво, на места световно. Тя се оправя и ще се оправя, талантливи хора имаем много. Много по-сложно е в областта на управлението на културата. Там попаднах с желание да променя много неща и след година и половина си тръгнах без грам останали илюзии, че нещо по-сериозно може да бъде променено. Нужни са важни законодателни реформи, задължително е ново мислене по отношение на културата. Даже има вариант, в който спокойно можем да минем без министерство, което да бъде заменено с мениджърски центрове в различните жанрове, които да помагат за кандидатстването за бюджетниране.

Освен това разбирането на държавата (независимо кой е на власт) към културната сфера е пренебрежително. И винаги е било така. Като видите заседателната маса на Министерския съвет това ще ви стане ясно: министърът на културата е винаги последен или предпоследен. Преди него – и по-близо до премиера – седят всички „важни“ ресори. Да де, ама като дойде ред да се покаже нещо от България в чужбина, все молят културата да отсрами отечеството. Аз така и му казах веднъж на тогавашния премиер: като Ви е толкова важен финансовият ресор, хайде помолете зам.-министъра на финансите да изпее една опера, а другия – да изиграе Шекс-

Куп награди за екипа ни! Отново!

В XI издание на Националния конкурс за ученическа журналистика „Григор Попов“ „В@з Буки Веди“ получи поредно признание. Училищният вестник бе удостоен със Специална награда за колектив! Нашите способни журналисти получиха и индивидуални отличия. При осмоласниците Яна Янева от 8а завоюва Втора награда в категория „Интервю“ за разговора си с актрисата Катерина Евро, Кристина Московска от 8б пък е с Първа награда за коментара си „Книгата или нейната по-малка сестра?“. Николай Петков от 10б клас също е първенец – той получи най-високото отличие в категория „Публицистична статия“ за текста си „Грубият език и нас“. Божидара Томова от 11в клас е с две индивидуални отличия – поощрителна награда за пътеписа „Барселона е винаги добра идея“ и Първа награда за коментара „2022. Силата да съградиш живота си“.

Поздравяваме всички от екипа! Тези резултати не са случайни – плод са на талант и неуморен труд.

В@з Буки Веди

пир.

– А каква е ролята на културата в ежедневието и развитието на съвременния човек?

– Няма да изумя никого, като кажа, че културата е решаваща, защото на практика е всичко около нас. От това как говорим и се храним, до това какво избираме, за кого гласуваме, какво искаме да бъдем като нация след двайсет години.

– Все по-често на дневен ред е въпросът дали 3 март трябва да бъде нашият Национален празник. Какво е Вашето мнение?

– Разкъсан съм, разделен съм смислово между абсолютния факт, че Руско-турската война е част от опитите на Русия да стигне до топли морета и до Цариград, няма две мнения, това е завоевателна война и ние попадаме на пътя ѝ, и слава богу! Така се възстановява българската държава. Това е от една страна. Тук ще кажа – не. От друга страна, тук, в България, лежат 14 500 войници от тази армия и още три пъти повече са умрели поради некадърността на командването и лошото третиране на раните в болници. Когато някой ти извърши такова добро, а от свободата по-хубаво нещо няма, без значение от целта, нещата добиват двойко измерение. Така че задължително 3 март трябва да остане един от основните празници на България. Дали нашето общество ще бъде толкова единно, за да постави друг празник за национален, времето ще покаже. На една конференция в Търново наскоро опитахме да предложим 24 май за официален празник. Въпросът е открит, може би вашето поколение ще го реши окончателно, но това вероятно ще е най-рано след 10 години.

– Според вас успя ли българският народ да изгради свои морал и чувство за идентичност?

– Моралът не е най-силната ни черта, уви. Имаме други хубави качества. Отдавам го и на факта, че дълго време сме били принуждавани да оцеляваме под неприятелска власт, да се преправяме, да лъжем, да се снишаваме. Моралът е пряко свързан с познаването на правилата, законите, задълженията ни като граждани. И до днес родното училище отказва да въведе някакъв предмет по „държавност и закон“, за да могат да познават не само правата, но и задълженията си. Да знаят какво дължат на държавата, а не само какво да изискват. Виж, за идентичността не се притесня-

вам, даже ми се иска малко да я уталожим, да я поставим в контекст – не може да сме сами и единствени на този свят. Има и други храбри хайдутти, армии-победители, работливи хора, други високи сини планини, други хубави жени и така нататък. Хубаво е да се огледаме, казано по-простичко, и да мислим за себе си като за част от едно цяло, а не като за скала в прибоа.

– Като историк какво е мнението Ви за филма „Ботев“?

– Този филм е равностойен на художествено престъпление, а към историята е подигравка. Както беше и филмът за Левски.

– Разкажете ни как получихте орден за заслуги към Република Малта?

– С Малта имам особена връзка. Получих ордена от тогавашния президент. А по-късно и „велик офицерски кръст“ на Малтийския орден, за благотворителност. Единственият смисъл на подобни отличия е да са знак за добро дело. Станал ли обикновени дрънкулки, всичко става безсмислено.

– Как се роди идеята да създадете готварската книга „Кухнята на баба и на проклетото ѝ внуче“?

– Простичко и прагматично. Бях издал вече три томчета, планирах четвърто. И тъй като приятели и непознати често ме молеха да преиздавам този или онзи том (а те бяха отдавна разпродадени), реших да направя една голяма книга с всички рецепти и истории около тях. Така се появи дебелата книга.

– Коя е любимата Ви българска рецепта?

– Ама как да кажа само една?! Аз съм и лаком, и с променящи се настроения, на обед ми се яде едно, на вечеря друго... Но винаги можа да бъда изкушен с нещо базисно: например, пържено кюфте или печени свински ребра. За онези, които смятат, че това са малко семпли неща ще напомня – и аз съм прост, и тия храни са прости, затова се харесва.

– Какво ще пожелаете на нашите читатели?

– Интерес към живота, вяра в Бога и собствена формула за хармония – защото универсални формули извън здравето няма.

– Какво пропуснахме да Ви попитаме?

– Дали бих станал водещ на „Ергенът“?

Да, бих, но няма да ме допуснат.

Божидара Павлова, 11в
Ивелина Борисова, 8в
Йоан Градинаров, 8а
Цветина Данчева, 8г

Звездно посещение

На 27 март училището ни отвори широко вратите си за гимнастичките Мадлен Радуканова и Лаура Траатс, шампионът по бокс Детелин Далаклиев, футболистът Светослав Бърканичков и спортната журналистка Елена Ярмова. Посрещнахме тях и още куп доказали се спортисти и треньори от гр. Плевен, за да проведем първия по рода си дебат на тема „Спорт или не“, част от проекта „Младите хора – бъдещето на България – говорят“. Разпределени в два отбора, ние бяхме рамо до рамо с успешните ни спортисти. Отбор „Олимпийски дух“ поведеха Мадлен Радуканова и Лаура Траатс, а „Лъвски сърца“ – Светослав Бърканичков и Детелин Далаклиев. Водещ на дебата бе Елена Ярмова. Всеки отбор имаше по 2 минути да изкаже мнение по дадена тема, свързана със спорта. Най-активните ученици получиха награди – момчетата спечелиха билети за мача Левски – ЦСКА, а момичетата – билети за Световната купа по художествена гимнастика, която се проведе от 31 март до 2 април в зала „Арена Армеец“, София.

Лаура Траатс – незаменимът воин в диамантения ансамбъл на България

Лаура Траатс и нейните съотборнички са истински пример за съвременни герои. Преминавайки през всички възможни трудности, които съдбата може да поднесе, те извървяват дългия път към сбъдването на една специална мечта – Олимпийския връх. Успех, който до 2021 година липсваше в блестящата витрина на българската художествена гимнастика. Лаура е част от този невероятен отбор още от самото начало. Тиха, спокойна и винаги усмихната, тя е описвана от треньорите си като незаменим състезател и боец. Неведнъж е доказвала своята борбеност, самодисциплина и характер. На това я е научил спортът – да се бори с всяка трудност и безотказно да следва целите си. Осъзнала тази своя сила, Лаура е твърдо решена да продължи да вдъхновява и малки, и големи да вървят напред в своя път към сбъдването на мечтите.

– Заедно със съотборничките си постигнахте невероятен успех през 2021 г. Как се чувствате сега, вече почти 2 години след спечелването на Олимпийската титла?

– Чувствам се много добре, емоцията премина, но разбира се, аз винаги ще помня какво съм направила. Това винаги само и единствено ще ме мотивира да продължавам напред, да преодолявам трудностите, макар вече и извън залата, и да постигам целите си както досега.

– И петте, отново заедно, започнахте да провеждате мастеркласове както в България, така и в чужбина? Как се чувствате в тази роля, когато вече можете да напътствате други по-малки гимнастички на килима?

– Наистина много различни държави ни канят за провеждането на мастеркласове. Няма да крия, че това за нас е огромно удоволствие – да показваме и предаваме това, което сме научили, да даваме примера си и да мотивираме подрастващото поколение по цял свят. Всеки един мастерклас е много приятен, различен сам по себе си. Срещите с децата много ни зареждат. А и ние много обичаме да пътуваме заедно, винаги имаме време да разгледаме и града, в който сме поканени. Бих казала, че останалите много очаровани от последния мастерклас в Сингапур. Там гимнастиката не е много развита, няма дългогодишна история и традиции, но всички деца бяха много дисциплинирани и изпълняваха абсолютно всичко, което ѝ кажем. Успяха да научат много нови неща само в рамките на този мастерклас и това беше една много приятна изненада за нас. Ако мога да обобщя, тази възможност, която имаме с мастеркласовете, е нещо, което ни прави щастливи в момента.

– Нека обаче да се върнем малко назад във времето – помните ли първата си тренировка заедно с отбора? Какви чувства остави тя у Вас?

– Да, много добре помня този ден. Спомням си, че за пръв път срещнах госпожа Весела Димитрова като наш треньор. Още тогава разбрах, че ще постигнем много в този спорт, тъй като тя е изключително строг треньор. Още тогава ни изцеди силите максимално. Осъзнахме, че изобщо няма да е лесно, но бяхме готови да се борим. Малко по-късно видяхме и начина, по който тя поставя композициите си, нейният талант си личеше от самото начало. Всички ние осъзнавахме, че ще сме отборът с най-силни композиции и това ни мотивира допълнително.

– Имате ли си любимо съчетание, някое, което усещате като по-специално?

– Да, любимото ми съчетание е това на 5 обръча от 2018 година. Там пресъздавахме легендата за нос Калиакра и музиката много силно ме докосваше. Всъщност в началото го бяхме започнали на друга музика, с азиатски мотиви, но когато чух българската, си представих Световното първенство в София, на което предстоеше да домакинстваме през тази година, пълната „Арена Армеец“ с български фенове... Това беше моментът, в който настръхнах цялата и знаех, че това е най-подходящата музика за нашето съчетание. А самата история, която пресъздавахме, е доста силна, разтърсваща, и това ни повлия много в процеса на поставянето и изработването на съчетанието.

– Какви спомени пазите от това Световно първенство? Тогава станяхте световни шампионки именно с това съчетание.

– За това световно често казвам, че е състезанието и емоцията в живота ми, за която абсолютно не съжалявам, че съм изпитала. Смятам, че всеки човек трябва да изпита нещо подобно, за да осъзнае някои истини. Това беше моментът, в който наистина страшно много се притеснявах. Залата буквално гърмеше от всички страни, дори не чухме началния сигнал на едното си съчетание заради крясците по трибуните... Разбира се, това е една уникална емоция, и смятам, че никогa няма да я забравя. Но и притеснението тогава беше много силно.

– Как ви се отрази обаче отлагането на Олимпийските игри с една година?

– С оглед на времето сега мога да кажа, че съм много щастлива, че Олимпийските игри бяха отменени. Ние не бяхме толкова добре подготвени през 2020, колкото през 2021. Тогава обаче ни беше страшно тежко, имаме и травми, които ни мъчеха. Затова сега, като се върна назад, съм благодарна, че имаме два месеца въщи, което иначе в нашия спорт е невъзможно. Така успяхме да се възстановим, да съберем нови сили и мисля, че това ни даде един огромен тласък към Олимпиадата. Но тогава на въпросния лагер ни беше много, много трудно да приемем факта, че Олимпиадата се отлага. Говореше се всъщност не само за отлагане, но и за отменяне. Ние наистина искахме тя да се състои, макар и с една година

по-късно. Но в крайна сметка всяка една трудност се преодолява и ние така възприехме тази.

– А когато вече стигнахте в Токио, в олимпийското селце, по-голямо беше щастieto или притеснението?

– Разбира се, когато стигнахме в олимпийското село, изпитахме огромно щастие, тъй като това е мечтата на всеки спортист – да стигне до Олимпийски игри. Очакванията към нас бяха изключително високи, положението беше такова – злато или нищо. Ние също си бяхме поставили такива цели и това можеше да ни изиграе лоша шега, беше ни се случвало преди. Но именно всички състезания, на които се проваляхме, ни помогнаха да стигнем до там, че да знаем как да контролираме емоциите, психиката си и да се справим в най-важния момент. Но по време на подготовката в олимпийското село, Олимпийските игри също не бяха сигурни, всичко беше до последно под въпрос. Имаше тестове абсолютно всеки ден, а ние сме 5 – всяка една от нас можеше да излезе положителна по всяко едно време. Отделно съобщавахме всеки ден, че независимо докъде са стигнали игрите, могат да бъдат прекратени при повече положителни тестове, което също не ни успокояваше особено.

– Каква беше емоцията, която изпитахте, при виждането на крайното класиране и осъзнаването, че вие сте първи?

– Беше едно върховно щастие, дори не мога да го опиша. Често се връщам към този момент и цялата настръхвам. Не мога да се сетя какви са били точните мисли, които са минавали през главата ми. Помня, че бях сметнала точната оценка, която Русия трябваше да получат, за да ги победим. Когато видяхме, че дори тя е доста по-ниска, просто избухнахме всички в сълзи, започнахме да се прегръщаме и да си казваме „Стана! Успяхме!“. Това беше нашата главна цел, нашата най-огромна мечта и наистина бяхме посветили всичко в името на осъществяването ѝ.

– След Олимпиадата и всички тези прекрасни емоции последва и Световното първенство в Кито, където не успяхте да вземете участие, заради Вашата тежка контузия. Как се събира човек в такива моменти, как се понасят такива трудности?

– Това беше един много труден момент за мен. През цялата ми кариера съм имала много травми, но те никога не са ме спирали. Винаги съм стискала зъби и съм успявала да преодолеем всичко. Това беше поредната такава ситуация, но там огромна роля изиграха хората във федерацията и докторът на отбора, които прецениха, че този път положението е прекалено сериозно и не е редно да рискуваме здравето ми за това състезание, което се проведе след нашето олимпийско злато. Състоянието ми наистина беше опасно. Заминах за операция в Швейцария, където докторът ме пита как изобщо си мърдам главата и може би тогава си дадох сметка с колко сериозна травма съм играла и съм искала да играя на това световно. Затова съм страшно благодарна и на госпожа Раева, и на доктора на отбора – Мариан Добрев, за това, че ме спреха. Но травмите неизбежно съпътстват професионалните спортисти. Те могат да се преодоляват – както вече споменах, но когато състоянието е сериозно и застрашава здравето действително, е по-добре да се спре.

– Как смятате вече от дистанцията на времето – заслужават ли си всички тези трудности, през които човек преминава, за да достигне до целта си?

– Абсолютно си заслужават. Професионалният спорт взима много, но и дава, и то много повече. Докато тренирах, се замислях дали някой ден бих си записала детето да тренира художествена гимнастика. Тогава бях почти категорична, че няма да го направя, тъй като минавах през всички тези трудности, но сега, когато спортът ми е дал толкова много, мисля, че при всички положения бих го направила. И тук дори не говоря за златния олимпийски медал, не говоря за успехите, а за това, което ме е направило спортът като човек – за характера, който ми е дал, за самодисциплината, за факта, че при всяко нещо, с което се захвана, аз влагам това, което съм научила от спорта, и то ми се получаваше.

– Какви са бъдещите Ви планове и мечти сега?

– За в бъдеще имам една доста мащабна идея, свързана с художествената гимнастика, която искам да осъществя. Но засега искам да се отдам на повече време със семейството си; да използвам това, което съм постигнала, за да мотивирам младите хора в България и по целия свят, защото това е пример, който си заслужава да бъде даван, особено в днешни времена; да пътувам по мастеркласове, където да предавам опита си и всичко, научено в залата; и разбира се, да се радвам на всичко, което съм направила, защото съм сигурна, че когато се захвана със следващото по-сериозно начинание, ще бъда отново напълно отдадена и мисля, че сега е времето за леко разтоварване. Макар че и сега изобщо не е лесно – уча страшно много нови неща по пътя в живота, тъй като вече съм извън залата.

– Кой са Вашите най-големи примери в живота, хората, които винаги са Ви вдъхновявали?

– Моят най-най-голям пример в живота е моята баба. Заради нея тренирам художествена гимнастика. Тя винаги ми е показвала каква е силата на жената, на спортистката, защото тя също е била гимнастичка, винаги ме е подкрепяла страшно много и олимпийският златен медал беше нашата обща мечта. Също така всеки един от нашите треньори ми е бил пример и съм гледала към тях с широко отворени очи, защото съм знаела, че само така мога да успея.

– Има ли хора, на които искате да благодарите, или такива, към които искате да отправите някакво послание?

– Искам да благодаря изключително много на хората, които са до мен, които извървяха целия този път до сбъдването на най-голямата ми мечта с мен. Те продължават да бъдат до мен и сега, тъй като се съблъскам с много нови неща, които не са по-лесни. Искам да изкажа огромната си благодарност и на треньорите ми. А на всички хора искам да кажа да вярват в мечтите си и да знаят, че всичко е възможно, стига да не спират да ги преследват!

Божидара Павлова, 11в

Отново разговаряхме с Мадлен Радуканова

Година след като Мадлен Радуканова гостува в СУ „Иван Вазов“, за да даде началото на своята инициатива „Година на благодарността с Мадлен Радуканова“, през март 2023 г. тя отново прекрачи прага на нашето училище по друг повод.

– Как започнахте да се занимавате с художествена гимнастика?

– Моите родители са ме записали на 5-годишна възраст, била съм доста малка. Имам по-голяма сестра, която е тренирала художествена гимнастика, и когато съм поотраснала малко, и мен са ме записали.

– Какви са плюсовете и минусите да се занимавате с художествена гимнастика?

– Всеки спорт има плюсове. Спортът е нещо много важно и много хубаво и когато си на най-високото стъпало, забравяш всички негативни неща, през които се преминал. Аз доста рядко се сещам именно за лошите моменти, в които съм срещала огромни трудности. Точно затова смятам, че спортът имат много положителни страни, например това, че те учи на дисциплина, на труд и смятам, че той е страхотна основа за всички деца, защото ги подготвя за живота им по-нататък.

– Колко „тежи“ златният медал?

– Златният медал тежи физически. Това е една отговорност, която носиш, дори след като спрехме да се състезаваме, продължаваме да носим тази отговорност, която се изразява в това да мотивираме децата да се занимават с художествена гимнастика и да спортуват. От друга страна, е много приятно, защото това ни доставя удоволствие и се радваме, че залите по художествена гимнастика са пълни в цялата страна, дори в малките градове.

– Кой е най-ценният съвет, който сте получили от треньорите си през годините?

– Нашите треньори винаги са ни мотивирали и са ни помагали да вярваме в себе си и във възможностите, които притежаваме. Те искаха от нас да показваме най-доброто от себе си както на тренировка, така и на състезание. Нашата треньорка държеше най-много на дисциплината.

– Кое е най-голямото предизвикателство, с което сте се съблъскали, когато бяхте състезателка?

– Тренировъчният процес беше по-трудната част и предизвикателството за мен, защото еднообразното всекидневие в залата понякога ти идва в повече и искаш да се откажеш заради това. Хубавото е, че след това много бързо идват състезанията, емоцията, адреналинът и това те държи жив и нахъсан, мотивира те да продължиш да го правиш.

– Кое е нещото, което Ви липсва от времето, в което се състезавахте?

– Липсват ми състезанията и може би най-много емоцията, която изпитваш, когато цялата зала е на крака и ти ръкопляска, когато си на най-високото стъпало и пееш българския химн. Аз и целият отбор успяхме да вземем максимум от спорта. Изключително удовлетворена съм от това, което постигнах, и не съжалявам, че прекратих активната си спортна кариера.

– Смятате ли, че гимнастиката днес се развива в правилна посока?

– Абсолютно да, напоследък гимнастиката става все по-артистична, въвеждат се нови правила, различни от тези, които ние спазвахме, и се усвояват перфектно от младите гимнастички. Смятам, че ако продължават в същия дух, гимнастиката ще продължава да се развива. Тя е красив спорт, приятен за гледане, който си заслужава да се подобрява. Надявам се да се разраства и да продължава да бъде олимпийски спорт.

– Какви наставления бихте отправили към малките гимнастички в залите?

– На първо място да слушат треньорите си, защото, когато са малки, мислят, че знаят всичко, но трябва да се вслушват. Треньорите са изключително важна част от израстването на един състезател през годините. Също така бих им казала да са много трудолюбиви и да правят всичко от сърце и душа и да се забавляват. Много е важно да изпитват удоволствие, когато са на състезание, и паралелно с това да се забавляват.

Ана-Мария Христова, 11б

Измерения на словото

21 век: Писмеността

Наближава 24 май – един от най-светлите български празници. Всяка година честваме създаването на азбуката от Кирил и Методий, но вникваме ли в делото им? Представете ли си какъв би бил животът ни, ако нямаше писменост? Вероятно много труден. Нямаше да има нито книги, нито учебници. Просто един неграмотен народ, заобиколен от информация, която не може да възприеме. А представяте ли си колко труд е бил положен за създаването на азбуката? Да измислиш цяла писменост през IX век никак не е било лесно. Ние приемаме азбуката за даденост и се замисляме за делото на двамата братя само на 24 май.

Езикът е като живо същество. Той се изменя през вековете заедно с нас самите. Младите хора пишат на латиница и съкращават думи (zdr, ko pr), заместват буквите с числа („ч“ е 4; „щ“ е „6t“) и т.н. Прибавяме до това, когато сме в интернет, защото е по-бързо, но това често се отразява и на представянето ни в училище. А защо пишем на латиница? За да сме „готини“. Другите народи си пишат на своя език, само ние не. Речникът ни се състои главно от паразитни думи (значи, смисъл, такова, нали). Много български думи вече са остарели и не се използват, а на тяхно място се по-

вяват термини и чуждици, свързани с технологиите (кеш, тъч скрийн, алтернатива, лайк). Новите поколения допускат грешки, свързани с бройната форма, членуването, окончателното на глаголите в множествено число, променливото „я“, учтивата форма и др. Със сигурност имате познат, който пише „незнам“ и така и не е научил разликата между „който“ и „когото“. Масовата неграмотност се дължи и на схващането, че книгите са скучни. Изучаваме стари произведения и това кара учениците да си мислят, че всички книги са такива – древни и безинтересни. Възникват ученически бисери (Рамбо Силек; Ханко Брат; Донки Ход), но те скоро те карат да се засрамиш за бъдещето.

Писмеността ни някак е оцеляла през вековете и е достигнала до нас, а ние търсим начин как да я опростим и променим до неузнаваемост. На 24 май ще се хвалим пред другите народи, че ние сме им дали писмеността и ще очакваме признание, а дори самите ние не я уважаваме през останалите 364 дни от годината. Съществува Червената книга на Република България за застрашени видове. Май имаме нужда и от Червена книга за българския език...

Ева Иванова, 8б

За българското творчество – разговор с Николай Табаков

Съвременният писател Николай Табаков посети СУ „Иван Вазов“ на 16 март и ние от редколегията го посрещнахме и дълго говорихме за писателската професията, трудностите, приятелствата и вдъхновението. Освен ценни уроци, получихме и последната му книга „Р-Р-Разкази“.

– **Какво Ви подтикна да се занимавате с писане?**

– Човек се опитва да живее смислено и това става, когато си зададе въпроса „Кой съм аз?“. Всеки един от нас е различен, имаме различни таланти, но не всеки човек открива това, което трябва да прави, трудно е. Дълго време съм се борил да отговоря на този въпрос и се опитвам да живея смислено, в това се изразява написването на книга. Това за мен е подтикът към литературата.

– **Кои са най-големите предизвикателства, пред които се изправят съвременните български писатели?**

– Не мисля, че могат да се нарекат големи, просто са постоянно появяващи се дребни предизвикателства. Това, което може да се счита за голямо, е човек да изгради собствени критерии в областта, в която работи. Всеки има в живота си поне по един учител и е хубаво да си го признава, защото той стъпва на нещо. Например аз от българските автори до ден днешен взимам пример от Радичков, с когото бях приятел. В началото текстовете, които пишех, много ми приличаха на неговите, късах, хвърлях, защото се притеснявах от това. Тези притеснения отдавна изчезнаха. Не трябва да зачеркваме старите майстори, а да се учим от тях.

– **Споменахте Йордан Радичков. Какъв спомен пазите за него?**

– Ще разкажа случката на нашето запознанство. Получих обаждане от него, придружено от хиляди извинения, че ме безпокон, за да ме попита

дали съм получил книгата му „Хора и свраки“, която ми бе изпратил от София. Посвещението на книгата беше следното: „Николай, много свраки, малко хора.“. Чудно ми беше защо Йордан Радичков, който знае кой е, се държи толкова скромно и получи отговор, че това е точно защото знае кой е. Той беше изключително скромен, прибран, можеше да говори навсякъде и за всичко, както и да пише, но трябваше да си хареса публиката, за да започне да говори много.

– **Оценена ли е работата на днешните писатели в България?**

– Има много хора, които си губят вре-

мето да обясняват кои са, да се рекламират. Това е и причината, поради която не мога да дам точен отговор. Просто трябва да се работи. Ръкописите не горят, написаното не изчезва и ако нещо е направено качествено, все някога ще бъде намерено.

– **Каква е прогнозата Ви за културата и изкуството на България?**

– Прогнозата ми може да бъде само оптимистична. Наскоро бях на една конференция, на която един мой колега каза, че хуманитаристиката няма бъдеще. Аз не споделям неговата гледна точка. Можем да внесем от чужбина хора с всякакви професии, но не можем да внесем български хуманитаристи, които познават Вазов, Мърквичка, Панчо Владигеров. Такива хора трябва да си създадем тук, защото те могат да измъкнат човека от ежедневието и да го накарат да бъде човек. Хуманитаристиката е това, което дърпа нагоре.

Ана-Мария Христова, 11б

Ивелина Борисова, 8в

Мирслав Борисов, 8г

Вяра Димитрова, 11б

Съвременни майстори на перото

Живеем в изключително динамично, пълно и мултикултурно общество. Общество, в което границите между световите се размиват, ценностите се забравят, а на тяхно място изникват все по-привлекателни техни форми, опаковани в бляскавия целуфан на технологичността и материализма. И макар и да не ни се вярва, някои изначални духовни потребности все още живеят в душите на голяма част от хората. Като разлистването на книга – за някои това е едно непознато или позабравено усещане, но за други то остава неотмирно и непроменено във времето.

Точно на този необятен небосклон от личности, характери и ценности се открояват съвременните български автори. Тези, които вълнуват, задават въпроси и поднасят отговори. Тези, които неуморно и грижливо ни напомнят, че четящият човек е мислещ човек. Тези, които не спират да припомнят историята, да следят с трепет настоящето и да гледат с устрем и надежда в бъдещето. Те – едни истински примери за съвременни просветители.

Виктория Бешлийска – историята на думите

В топ класациите за съвременна българска литература Виктория Бешлийска няма как да бъде пропусната. Със своите 3 неоспорими шедевъра – „Глина“, „Словник“ и „Сърце“, тя за поредна година остава един от най-четените и вдъхновяващи български автори. Отличителните черти на нейното творчество са много. Освен един задълбочен поглед в историята, авторката от Плевен ни предлага незабравимо пътешествие в света на неповторимите български думи, които днес малко или много биват забравяни. А проникновените и омагьосващи описания в книгите ѝ са истинско блаженство за четящия, ка-

ращи го да забрави за заобикалящия свят. Като допълнение към творбите си, Виктория Бешлийска поддържа и тематична страница във Фейсбук – „По дирите на думите“. Там тя почти ежедневно споделя интересно съдържание с последователите си и не спира да ни припомня колко специален е нашият роден български език.

Мария Лалева – „любовта е единствената реалност“

Още през 2018 с дебютния си роман – „Живот в скалите“, Мария Лалева се превърна в истинска сензация в света на литературата. Чрез представянето на различни човешки съдби, доста често тежки и изпитващи, тя провокира дълбок размисъл и естествено смирение. Припомня ни най-

чистите и общочовешки ценности, отхвърля догмите и нормите и ни кара да повярваме в най-божествената и първоосновна сила – тази, която всеки един от нас носи в душата си. Няма как след прочитането на нейно произведение, да не останеш замислен. И успокоен – да, истински успокоен, че любовта, споделянето и искреността съществуват. Остава ни само да поискаме да ги зърнем и да отворим обятията си за тях. Вторият ѝ роман от 2021 – „Пасиансът на архангелите“, и стихосбирките ѝ през годините са поредните доказателства, че творчеството ѝ ще получи признание.

Божидара Павлова, 11в

Малките читатели

Споделяли сме ви за интереса на учениците от начален етап към четенето. Те са едни от най-честите посетители на училищната библиотека. В навечерието на 24 май решихме да проверим доколко са усвоили прочетеното. Поинтересувахме се предварително кои книги са заемали от училищната библиотека и ги посетихме, за да ги препитаме. Въпросите ни бяха свързани с четивата: „Бай Ганьо“, „Мери Попинз“, „Мечо Пух“, „ГДВ“, „Приключенията на Том Сойер“, „Хари Потър“, „Маугли“, „Пипи Дългото чорапче“ и „Сам вкъщи“.

Марая, 4е

– **Какви качества притежава Бай Ганьо?**

– Бай Ганьо е хитър и много забавен.

– **Какво намиращ за смешно в книгата?**

– Най-смешно и забавно ми беше, когато Бай Ганьо тичаше със своя багаж след влака.

Милица, 4е

– **Каква е професията на Мери Попинз?**

– Тя е детегледачка и то много чуждата. Притежава много интересни качества с децата.

– **Кой е най-добрият приятел на Мечо Пух?**

– Най-добрият му приятел е Кристофър Робин.

– **След като великанът разбира, че е видян от Софи, къде я отвежда?**

– Той я отвежда в света на великаните.

Изабела, 4е

– **Сега изучавате Том Сойер. Разкажи ни малко повече за него.**

– Том Сойер е забавен, хитър, попада в много смешни и забавни си-

Йоана, 2в

Мартина, 2в

Марая, 4е

Милица, 4е

Изабела, 4е

Елена, 2в

туации, които той нарича приключения.

– **Коя е любимата ти ситуация, в която попада Том?**

– Когато си мисли, че леля му се е скарала и е казала, че не го обича и решава да избяга от вкъщи заедно с двамата си най-добри приятели.

Елена, 2в

– **Разбрахме, че си чела „Хари Потър“. Кой е любимият ти момент от книгата?**

– Когато семейство Дърсли разказват, че пазят в тайна и не искат да открият жената Дърсли.

Йоана, 2в

– **Кой отглежда Маугли в джунглата?**

– Най-много ми хареса, когато наме-

Сияна, 2в

Дария, 2в

риха Маугли в джунглата и го взеха при вълското семейство. Там малките вълчета и майката го отглеждат.

Мартина, 2в

– **Кои са приятелите на Пипи?**

– Тя има двама – Том и Аника.

– **Къде живее Пипи?**

– Пипи живее във вила „Вилекула“.

– **По кое време от годината Кевин от „Сам вкъщи“ остава сам?**

– Остава сам на Коледа.

Сияна, 2в

– **Смяташ ли Кевин за смел? Защо?**

– Да, смятам го, защото се престрашава да се пребори с крадците и прави големи пакости.

Дария, 2в

– **В кой град живее семейство Макалестър?**

– Те живеят в Чикаго.

– **Можеш ли да ни кажеш как се казва сирачето от книгата „ГДВ“?**

– Мисля, че Софи.

Яна Янева, 8а

Кристина Московска, 8б

Ивелина Борисова, 8в

Вечните врагове на българщината

Един от най-светлите български празници за нас е 24 май. Свързваме този ден с най-яркото събитие в нашата история, с това, което ни обединява и извисява – създаването на писмеността. Просветителите са неизменна част от нашата история, идентичност и самосъзнание. Те са ни дали самочувствие и благодарение на тях пазим писмеността си до днес. Но сега голяма част от тях са забравени, а българското е поставено на изпитание.

Враг на културата днес е неграмотността. Тя се среща все по-често и на все повече места. За съжаление, това е наболял проблем, а задълбочаването му ще е пагубно за нацията ни. Необразованият човек не е

в състояние да оцени културата и гордо да я предаде на следващите поколения. Друг враг на българщината са технологиите, към които доста от нас са силно привързани. Те толкова са навлезли в ежедневието ни и са го обзели, че дори не усещаме колко сме зависими от тях. Ние постоянно си общуваме чрез технологиите – пишем в социалните мрежи, говорим по телефона, лайкваме, скролваме... Липсва живото, личното общуване между хората. Заменяме книгите с бързо съдържание в интернет. Сядаме на маса с близки, а се взираме в екрана, не поглеждаме в очите им... Целият свят побираме в смартфона, а родният потъпкваме.

Миналото пази множество примери за ярки личности, съхранили българското и участвали във формирането на културната ни памет. Като започнем от първоучителите Св. св. Кирил и Методий, преминем през Черноризец Храбър и стигнем до Христо Ботев и Иван Вазов. Българските будители са оставили своя отпечатък върху културата и писмеността, но за съжаление, днес единици са тези, които вървят по стъпките им. Изпитанието пред нас – бъдещето на България, е дали, усещайки заплахата пред българското, ще успеем да го съхраним. Призовавам ви – нека пазим идентичността си, нека даваме своя принос за нея днес, утре, винаги!

Ана-Мария Христова, 11б

Аз, ученикът

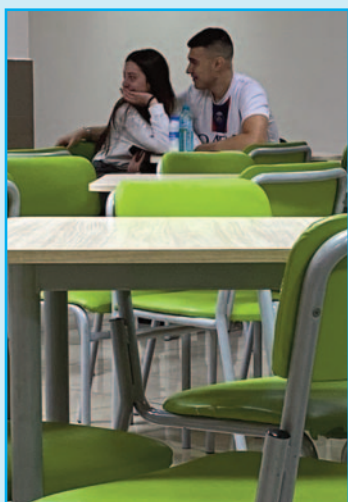
Рубрика

#ВГолямото

Междучасието през погледа на гимназистите

В 56 брой ви показвахме заниманията на големите ученици в междучасието. Решихме във всяко издание да продължим да разкриваме как вазовци прекарват времето между отделните учебни занятия. Този път в рубриката ви представяме нови лица, които се занимават с познати дейности. Някои проверяват новостите в мрежата, други пък се събират на групи и си говорят. Оказва се, че училищният стол е любимо място както на малки, така и на големи. Там забелязахме и една от многото

двойки в училище. Впечатление ни направи и ученик от 12д клас, който използва новите кътчета за отход пред кабинетите на третия етаж за едно от любимите си занимания – четенето. Изпращайте ни заснети от вас моменти на el_vestnik@abv.bg, ще ги публикуваме в брой 58!

Ивелина Борисова, 8в
Стефания Петрова, 8б

И нашите учители са били ученици, и то във „Вазов“

Мечтите се сбъдват отново в училище

Виктория Великова е сред младите учители в нашето училище. С връщането си във „Вазов“ тя доказва, че с много труд, упоритост и силна воля мечтите се сбъдват. Прекривайки отново прага на училището ни на 15-и септември, тя се чувства отново у дома. Олицетворение е на представата на всеки първокласник за млада, красива и добра учителка. Чрез своя индивидуален подход успява да заинтеригува и предразположи учениците си. Мотивира ги да мечтаят, да учат и да се борят за целите си.

– Разкажете ни малко повече за себе си?
– Родена съм през 1993 г. През 2010 г. се преместих да уча тук, 11-и и 12-и клас. Бях в класа на Галина Димитрова, която се пенсионира миналата година. Беше ми мъчно, когато поех по сладкия път на пенсионирането. През свободното си време много обичам да чета книги, за съжаление, невинаги ми се отдава тази възможност. В момента едни от най-любимите ми книги са „Глина“, „Сърце“, „Живот в скалите“.

– Какви спомени се породиха у Вас, когато отново влязохте в сградата на СУ

„Иван Вазов“, но вече като учителка?

– Наскоро се замислих, че преди близо единадесет години, когато аз завършвах дванадесети клас, вероятно в същата тази стая, в която аз в момента работя, са били настоящият дванадесети клас. Така че времето толкова бързо лети и си давам сметка какво щастие е за мен отново да съм тук. Когато аз завърших, се зарекох, че един ден, когато аз имам дете, то ще бъде ученик в СУ „Иван Вазов“, когато и да се случи това, отново ще имам някакъв досег до училището, но тайничко се надявах да се върна и по друг начин – като учител. За това мечтите се сбъдват и е много важно човек да мечтае, да следва мечтите, да върва в тях. Как се почувствах? У дома! И до ден днешен това казвам на децата, че това е техният дом, те трябва да го подреждат, да го пазят чист. Те трябва да разсъждават по този начин, да обичат училището не просто като институция, а като техен дом, защото те, както и ние прекарваме много време тук. Трябва да приемат училището като свой дом, място, на което не просто учат, а място, на което срещат приятели, забавляват се и изобщо опознават живота във всичките му форми.

– Различават ли се емоциите и възланията Ви, свързани с Първия учебен ден, сега, когато сте учителка?

– Да! Сега се възнувам за всяко дете, преди само за себе си. Днес е по-различно, защото съпребивявам с всеки един от учениците. Отделно го изживявам и за себе си като учител. За всички ни това е един радостен ден. Срещата отново с приятели, с класната стая и всички ученици и учители.

– Кой от Вашите преподаватели е оставил най-голяма следа у Вас?

– Всички са оставили следа у мен. Разбира се, госпожа Галина Димитрова ме запали към учителската професия и до ден днешен българският език и литературата са любимите ми предмети. Но мога да кажа само хубави неща за всичките си учители.

– Вземате ли пример от Вашите учители, когато преподавате? Как успявате да мотивирате учениците си?

– Аз смятам, че човек, докато е жив, се учи всеки ден. Без значение дали един колега ми е бил учител някога, ако аз харесам нещо в неговия подход, бих го използвала. Така че, да, вземам пример, но използвам и много индивидуални методи, когато се налага от самата ситуация да го направя. За мен е важно да бъдем не само в отношение учител-ученик, а да бъдем и приятели, защото, когато се изгради доверие между учителя и ученика, тогава най-добре се случват нещата.

– Беше ли Ви трудно в университета? Ако да, сега чувствате ли се удовлетворена от избора си да станете учителка?

– Да, чувствам се удовлетворена, защото ми беше мечта, която осъществих. Не ми е било трудно в университета, защото беше нещо, което аз исках да уча и ми харесваше, а когато човек се занимава, с това което обича, няма как да му е трудно. Свързвам спомена с университета единствено и само с положителни емоции и изживявания.

– Какво преживяване беше за Вас балът?

– В интерес на истината на бала си бях много тъжна. Не исках да идва този момент, защото знаех, че завършвам. Тук аз открих много приятели. Най-добрата ми приятелка до ден днешен е моя съученичка. Тя е може би най-близкият ми човек, на когото винаги мога да се обадя, който винаги ще ме изслуша. Наистина смятам, че училището ми даде много голям дар в това отношение. Очаквах, че ще се разделим. Все пак тръгваме по различни пътища. С това свързвам бала, но иначе самата вечер беше, разбира се, забавна. Мил спомен, но същевременно много тъжен!

– Какви пречки срещате при работата с по-малките ученици?

– Аз смятам, че колкото по-малко е едно дете, толкова по-лесно е да се работи с него, защото те са по-податливи на учение и на промяна. Докато са малки, те все още не са изградени толкова като характер и като индивидуалност. Когато успееш да достигнеш в една такава възраст до едно дете, ти полагаш основите, на които после и колегите могат да стъпят и да градят. Така че няма пречки, които да не могат да бъдат преодоляни. Когато имаш и подкрепа на колегите и ръководството, винаги би било възможно да излезеш от всякаква ситуация.

– Кой е най-ценният урок, който искате да предадете на учениците си?

– Да бъдат добри един към друг и към всичко, което ги заобикаля. Да бъдат толе-

рантни, по-търпеливи към всичко и всички, защото времето, в което живеем, е много забързано. Заради времето ние се превръщаме в егонисти, мислещи как да свършат нещо конкретно с цел, без да се замисляме какво оставаме у другите като усещане или чувство. Така че, ако бъдем по-добри и толерантни към себе си, ще бъдем и към околните.

– Какво за Вас е учителската професия?

– Беше ми детската мечта. Обичам децата, покрай тях не можах да остареем. В много моменти се смея с тях, в други плача, макар да не го показвам, защото не смятам, че е правилно да показвам емоциите си пред тях. Аз съпребивявам с учениците си, дори когато се наложи да повиша тон. За мен нещо безценно е това да гледам как порастват, макар и за краткия период от 4 години особено когато знаеш, че малко или много си допринесъл за този процес. Ако чувстваш учителска професия като своя, то тя може да ти даде много!

– С какво Вашите ученици Ви правят горда?

– С добрите си постъпки, стремежа да учат, заинтересоваността си и хъса си към всяко нещо, с което се захванат.

– Какво ще пожелаете на всички наши читатели?

– Да бъдат здрави, защото през последните години си дадохме сметка, че от здравето по-ценно няма! Нека са позитивни, нека бъдат себе си и следват мечтите си!

Кристина Московска, 8б
Яна Янева, 8а

Очи в очи

Машина на времето: Поглед в бъдещето

Хубаво е човек да мечтае, а още по-хубаво е, докато израства, с него да узряват и мечтите му. Разсъждавайки над това, решихме да проучим целите на част от малчуганите в училище. Зададохме един и същ въпрос на всички, а получихме толкова пестри отговори!

Как си представяш да живееш на 25?

Тервел, 2а:

Искам професията ми да бъде да карам трактори и да живея в София или в Плевен. Ще имам всичко, от което имам нужда, и ще съм много щастлив.

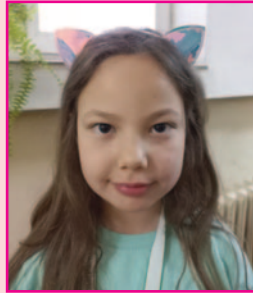
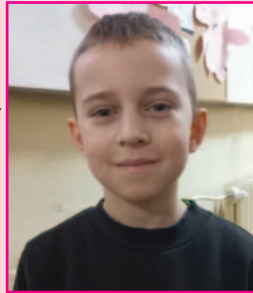
Йоан, 1а:

Искам да съм футболист в отбора на „Спартак“ (Плевен) и да уча шах. Също така ще имам жена и 2 дъщери.

Дея, 1в: Искам да имам семейство и да живея в България. Ще работя като учителка.

Богдан, 1д: На 25 ще бъда голям. Искам да работя като архитект и да уча български език. Също така ще имам семейство с две деца – едно момченце и едно момиченце.

Симона, 1д: Искам да стана учителка, ще живея в Испания и ще уча испански. Ще имам домашен любимец – куче.

Пламен, 4г:

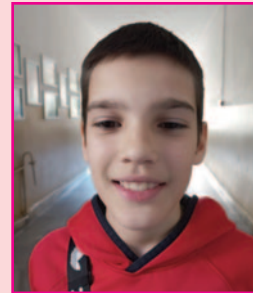
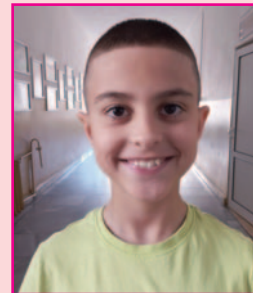
Представям си се с добър апартамент, очаквам да бъда пилот. Ще имам семейство. Също така искам куче, защото те са най-лоялни. През свободното си време ще играя шах.

Александра, 1в:

Искам да стана ветеринар в Плевен. Ще имам семейство, две деца – момче и момиче, и куче. Ще уча френски език и може да стана учителка по физическо.

Преслав, 4г:

Със семейство, богат, с много жени. Искам да стана бизнесмен. Ще имам две кучета, а през свободното си време ще играя шах. Даниел, 4д: Със семейство – син и дъщеря, богат бизнесмен и спортист. Ще имам куче, а през свободното си време ще играя видеоигри или футбол.

Марта Милева, 8а
Цветина Данчева, 8г

На добър път, Випуск 2023!

Следвайте мечтите си! Грабнете всяка възможност, изживейте всеки миг и бъдете достойни!

12a

Здравейте, ние сме 12а клас, чували сте предполагаме за нас. Младежи, 25 на брой, всеки сам по себе си герой. Не бяхме отлични, но бяхме прилични. Благодарим на нашите учители за доверието, проявеното търпение и грижи. Вие бяхте хората, които ни подготвиха за трудностите в живота. Надяваме се и Вие да помните хубавите мигове, прекарани заедно с нас. Скъпи ученици, искрено ви пожелаваме всичко най-добро за бъдещето ви!

12a

Скъпи ученици!
Изглежда едва вчера бяхте в девети клас, а днес вече сте абитуриенти. Времето отлетя бързо, а вашият път не беше лесен: беше изпълнен с успехи и неуспехи, радости и притеснения. Вие го извървяхте успешно и ние се гордеем с вас! Но пътят продължава – предстоят ви нови върхове и постижения. Нека вярата, надеждата и любовта бъдат ваши постоянни спътници! Вярата в себе си е ключът към успеха. Увереността в светлото бъдеще е кредитът на оптимиста. Вярата ще ви помогне да постигнете целите си и да не се отклонявате от плановете си, а оптимизмът няма да ви позволи да се вкиснете, ако нещо не се получи. Не оставяйте надеждата! Тя вдъхновява и дава сила. Вървейки ръка за ръка с надежда, може да преодолеете всякакви трудности. Ценете любовта! Тя е във всеки един от вас. Не позволявайте на светлината ѝ да изгасне. Запазете любовта към учителите, към знанието, към родината. Гледайте на живота с любов и той ще ви отвърне със същото!

Нина Тотева, класен ръководител на 12а

Абитуриенти от СУ „Иван Вазов“, успешно завършване на средното образование!
Vincit qui se vincit – Побеждава този, който победи себе си.

Катя Ралчева, класен ръководител на 12б

УЧИЛИЩЕ. Дума, съчетаваща в себе си твърде много значения, за да бъде просто описана. Мястото, в което прекарваме по-голямата част от деня си, в което не само получаваме образование, но и най-важните житейски уроци. Изправяме се срещу проблеми, решаваме ги и растем, превръщаме се в хора, изграждаме личността и характера си. Създаваме вечни приятелства, обичаме, вълнуваме се и тъжим. Създаваме вечни спомени с любими хора, емоции за споделяне и истории за разказване. Училище – нашето второ малко семейство. Сякаш беше вчера, когато прекрочихме прага му за първи път и се запознахме, а днес се наричаме абитуриенти. Осъзнаваме, че е време да затворим тази страница и да позволим на следващите да продължат приказката. Учители, директор, винаги ще имат важна роля в живота ни. Заедно превземахме планини и сбъдвахме мечти, заедно се радвахме на победите и се учехме от грешките. Благодарим Ви, че позволихте на децата да бъдат деца и да пораснем заедно. Благодарим за безкрайната подкрепа, за любовта и грижата, за доверието и помощта. Без вас нямаше да сме това, което сме. Благодарим, че никога не се отказвахте от мисията си и ни позволихте да полетим.

УЧИЛИЩЕ – малка 12-годишна приказка без край.

УЧИТЕЛИ – второ голямо семейство. Завинаги в сърцата ни.

Дениса Саидова, 12б

Уважаеми ученици,
Един важен етап от живота ви завърши – средното училище с всички надежди, планове, проблеми и успехи, вече е история за вас. Очакват ви нови и много по-сериозни предизвикателства, но се надявам, че сте готови да работите усилено за постигане на целите си. Създавайте нови и пазете старите приятелства! Съхранете младежкия си дух, живеете пълноценно и пътувайте, вижте света в цялата му красота и многоликост! Ценете истинските хора, с които животът ще ви срещне, бъдете и вие сърдечни и честни хора, добри професионалисти и верни приятели!

Пожелавам ви да сте здрави и много успешни! На добър час!

Йоана Дойнова, класен ръководител на 12г

12б

Скъпи мои ученици от 12б клас,
Скоро ще приключите един важен етап от своя живот – завършване на средното образование. Няма вече да има уроци в училище, но ви предстоят най-важните – уроците на Живота. Бъдете смели и упорити в преследването на мечтите си! Ценете онова, което имате – младост, сила, свобода! Никога обаче не забравяйте, че добротворството прави човека щастлив. Бъдете добри и обичайте света около вас! През тези пет години извървяхте дълъг път заедно. Имаше много трудни моменти, но винаги успяхме да се справим, защото си имаше доверие. За мен вие сте учениците, отличаващи се със своята емоционалност, непредсказуемост и неизчерпаема енергия. Запазете тези свои качества! Те са вашите отличителни белези, които ви правят различни и неповторими. Благодаря ви, че заедно създадохме много спомени, които ще останат в сърцата ни! Пожелавам ви много здраве, много щастие и много постигнати върхове!

Мариана Пенчева, класен ръководител на 12в

12в

На раздяла

Звънецът бие... Последният... И чувствата са смесени...

А чакахме го тъй отдавна. Нетърпеливи бяхме, предвкусвайки финала. Брояхме дните. Бунтувахме се, че времето е бавно. И искахме да литне. И ние с него да политнем...

Но днес е друго. Неочаквано е. Сълзи напират. Ту радостни, ту тъжни – сълзи пред раздяла. Защото сега разбираме: училището само дава и никога не взима. И майчински, и бащински са грижите на всички в него. Учителите строги и любящи, безкрайно всеотдайни и коряци – било е всичко само заради нас: да се каляваме,

да знаем и никога да не се предаваме. Уроците в учебници и тези от живота пак бяха тяхна грижа. А погледът им стигаше далеч зад нас и искаха да бъдем нависоко...

Затова не трябва да тъжим. Денят не е за сълзи пред раздяла, а за благодарности и за възхвала...

Но как в едно „благодаря“ ние всичко да сберем: години заедно, успехи, несполуки, тъга и обич? Трудно е, но не и невъзможно, когато краткото „БЛАГОДАРЯ“ е неподправено и от сърце...

12в

„Най-малкият клас“ – това определение ни беше дадено още в първия ни учебен ден в осми клас. И сега, когато остават броени дни до нашето дипломиране, ние все още сме най-малкият клас. Всеки ще си помисли, че това значи много повече изпитвания и постоянно учене, но не е така. През тези години всички учители, които са ни преподавали, са влизали с огромно желание в нашите часове. Неведнъж сме чували думите: „Часовете с вас са ми любими.“ или „Ее, нямаш търпение да вляза при вас.“. Тези положителни чувства водят до много компромиси, които сме получавали от тях и както сами се досещате, това означава, че не ни изпитват често. Нашият клас е изключително цветен. Може да сме 10 човека, но сме хора с коренно различни характери, хора, които изразяват мнението си, а това в много случаи е различно от това на останалите. Дори да сме се карали неведнъж, смятам, че всеки ще намери положителното на нашия клас. Ще ви споделя една тайна. Дори и скарани, винаги сме били задружни в опитите си да отменим някое изпитване. Именно в това се изразява и особеността на нашия малък клас. Ще пазим спомените за забавните случки, за нещата от живота, които сме научили от нашите учители, дори за кавгите ни, защото човек може да извлече поука или урок от всяка една ситуация.

Нашата класна! Тя е изключително строг и морален човек, който държи на правилата. В началото, разбира се, ѝ се ядосвахме, когато ни се караше, но с времето осъзнахме, че е била изключително права и по този начин тя се е опитвала да ни изгради като личности с качества. Благодарни сме ѝ за всеки един момент, който е отделила за нас. Да ни изслуша и да ни помогне със съвет. Да, между всички тези програми, които пишехме последните 4 години, намирахме време да си говорим за нещата от живота и да ни помогне с нашите терзания, дори да са били безсмислени. Всеки учител е полагал различни грижи за нас. И не ни остава нищо, освен да кажем едно огромно БЛАГОДАРЯ на всички тях, защото благодарение на тези хора ние излизаме от това 12-годишно предизвикателство с гордо вдигнати глави, уверени в себе си и готови да покоряваме върховете на живота. Като една математическа паралела ние решихме уравнението, наречено училище, а теоремите, използвани в него, ще ни послужат и напред в живота.

Бъдете себе си пред предизвикателствата на живота. Търсете, искайте, стремете се. Даже към невъзможни неща. Няма граници за мечтите. Превърнете трудностите в победи! И не забравяйте – успехът се крие в самите вас! Истинското предизвикателство пред вас предстои, пожелавам ви да намерите своя път в живота и реализация на бъдещите ви планове.

Десислава Борисова,
класен ръководител на 12д

12д

Ние сме 12г клас. Трудно бихме могли да обхванем с една дума характера на целия клас. Започнахме като клас от 26 души, но по пътя някои се отказаха (вероятно софтуерните науки не са за всеки ☺) и ето ни сега – 21 момчета и само 1 момиче. Първоначално ни беше трудно да се привържем един към друг. Имаше доста моменти на конфликти и неразбирателства, особено през първата година, но научихме да се справяме с тях като едни пораснали мъже и една истинска дама. При нас винаги е било интересно – най-вече за нашите учители. Преминахме през множество от препятствия, но въпреки всичко успяхме да станем едно голямо и задружно семейство. Любимци на някои учители, на други – не чак толкова, такива сме си ние – шумни сме, закъсняваме, понякога се караме, друг път се обичаме, но винаги заставаме рамо до рамо пред трудностите. Винаги сме твърдели, че може да не сме най-добрите, но по-добри от нас няма. Истината е, че това, което ни сближи, бяха щуротите. Правилни сме изключително много дивотии! Не е тайна, че за тези пет години не успяхме да се харесаме на всички, но не оспорим фактът, че останахме единни, сплотени, неразделни.

Сега, изправени пред финалната права, искаме да оставим ученето и безсънните нощи в четене, за да благодарим на всички наши преподаватели за това незабравимо приключение. Благодарим Ви, че направихте спомена ни специален. Искрено искаме да изкажем и огромни благодарности на нашата класна – Йоана Дойнова, за времето и грижите, положени за нас. Макар и винаги да сме се разбирали, вие останахте с нас до края, а това не всеки го може. Сърдечно Ви благодарим за всеки един час, прекаран с нас, за професионализма, който само един истински учител като Вас притежава. Пожелаваме Ви да не сваляте усмивката от лицето си освен ако не ви ядосват много учениците! Направихте нашия престои в гимназията незабравим.

12г

Вазовци на Ученическите игри

През март месец се проведеха Ученическите игри. В тях участие взеха ученици от много плевенски училища. Те се състезаваха в различни спортове: волейбол, шахмат, тенис на маса, футбол, баскетбол, хандбал и лека атлетика. Равносметката: в почти всички дисциплини нашите съученици сразиха конкуренцията! Поздравления за тях и за преподавателите по физическо възпитание и спорт!

Прогимназиален етап

Баскетбол

Отборът на момчетата завърши на първо място сред общо пет отбора, а на момичетата – на второ.

Лека атлетика

На състезанието по лека атлетика девойките финишираха на трето място, а момчетата завоюваха почетното първо място.

Хандбал

Младежите от отбора по хандбал заеха първо място сред учениците от други училища в областта.

Футбол

Футболният отбор също се класирали на първо място в Областните състезания.

Кристина Москова, 8б

Яна Янева, 8а

Гимназиален етап

Волейбол

Най-ярко се отличиха момчетата от 11 и 12 клас, които се класираха на първо място. Момчетата от 8 до 10 клас бяха трети, а момичетата от същата възрастова група завършиха втори.

Шахмат

Учениците от 8 – 10 клас завършиха трети, тези от 11 и 12 – първи, а най-достойно се представи Теодор Цветанов от 8г клас, който нямаше нито една загуба.

Тенис на маса

Най-добре се представиха девойките от 11 – 12 клас, които станаха втори. Юношите в същата възраст стигнаха до четвърто място, а момичетата от 8 до 10 клас останаха пети.

Футбол, хандбал и баскетбол

Футболистите в група 8 – 10 клас завърши на трето място, а юношите от хандбалния отбор в същата възрастова група спечелиха първото място. Баскетболният отбор на момчета от 11 и 12 клас се справи също толкова блестящо и се окичи с първата позиция.

Лека атлетика

Второ място спечелиха девойките от 8 до 10 клас, а първото място грабнаха юношите от 11 и 12 клас.

Нашите ученици за пореден път доказаха, че колкото е важно учението за тях, толкова е важен и спортът. Пожелаваме им да продължават да представят училището ни на спортни мероприятия и винаги да ни дават повод за гордост!

Стефания Петрова, 8б

Ивелина Борисова, 8в

За успехите в англоезичното състезание „Spelling Bee“

За 11-а поредна година в нашето училище се проведе училищният кръг на състезанието по спелуване „Spelling Bee“. За организацията, успехите и вълненията около него разговаряме с преподавателката по английски език Десислава Бинова – един от основните двигатели при провеждането на надпреварата.

– Госпожо Бинова, как се роди идеята за „Spelling Bee“ в СУ „Иван Вазов“?

– За първи път организирах състезанието през 2013, след като чух от колежки за него и реших, че трябва да участваме, защото имаме много знаещи и можещи ученици. Свързах се с организаторите за страната ни – фондация „КОРПлюС“ България, която реализира надпреварата с подкрепата на „Америка за България“ и Посолството на Америка.

– Срещнахте ли предизвикателства при организирането на състезанието?

– В началото беше трудно, защото

беше нещо ново и непознато за учителите и за децата. Първата година нямаше много ентузиастичност, но постепенно ставах все повече. За тези 11 години за пръв път нямаме финалисти, но децата се представиха достойно! В началото състезанието беше за ученици от втори до седми клас, което затрудняваше малките печелички. Преди две години разделих учениците в две състезателни групи – 2. – 4. и 5. – 7. клас. От тази година има две регионални състезания и два финала.

– Каква е Вашата основна мотивация да продължавате да раз-

вивате училищния кръг на надпреварата за 11-а поредна година?

– Мотивацията ми идва само от ентузиазма на децата и техните успехи. Трепетите и вълнението при постигнатите успехи. Друг важен аспект е, че с колегите – учителите по английски език, работим в екип и постигаме заедно успехи за цялото училище.

– По какъв начин помага спелуването за научаването на един език?

– Състезанието помага не само за научаването на нови думи, но и за развитието на нови умения – представяне пред публика, кон-

центрация и постоянство!

– Кои са най-големите успехи, които нашите ученици са постигнали до момента в различните кръгове на състезанието?

– За тези единадесет години нямаме пропуснато първо и/или второ място на регионалните състезания, което означава класиране на националния финал. В нашия град няма друго училище с такива успехи в Spelling Bee, включително първо място на финала през

2016, спечелено от Никол Петрова. Двама от финалистите – Никол и Велислав, спечелиха пълна стипендия за Американския Колеж в София. Каква по-голяма мотивация! Имаме успехи и в състезанието за творческо писане на английски език – Creative writing.

– Има ли някакво послание, което бихте искали да отправите към учениците, заинтригувани от изучаването на чужди езици?

– Бъдете постоянни във всяко начинание и не се отказвайте! Дори да не успеете от първия път, винаги има полза от положените усилия и придобитите знания. Бих искала да благодаря на всички учители и ученици за положените усилия в това прекрасено начинание!

Божидара Павлова, 11в

ПриСТРАСТИя

Вдъхновено от романа „Лавина“ на Блага Димитрова

От другата страна на слънцето

Тя се изсили нагоре с последни сили. От бездната в сърцето ѝ се изплитаха смъртни окови и я омотаха, но тя ги отблъскваше с погнуса. Непременно трябваше да се катери. В гърдите ѝ се надигаше нещо невъобразимо, като някакво очакване, породено от спомени. Всъщност очакванията са именно спомени, повтарящи се отново и отново и затвърдяващи една-единствена реакция на съответната ситуация – в този случай: страх. Нея я беше страх, но не от нещо материално или мислено. Именно това, което можеше да вкуси, да чуе, да види, да разбере, но не и да стори, я плашеше най-много. Защото, докато другите хора се задоволяваха с консуматорство, тя трябваше да живее, за да оцелее. А какво е оцеляването без живот? Може ли оцеляване без живот? Или живот без оцеляване? Колко ли не оцелели животи са прекосили небосвода на вселената, набързо, за да се озоват от другата страна на слънцето, където няма ни светлина, ни тъмнина? Докосна с нокът прага на съзнанието. Вкопчи го в твърдата реалност, за да почувстане. Но кое щеше да се чуе? Вкуси камънак, после трева – нито едното от тях нямаше нейната способност да чувства. А тя телом бе толкова мъртва, колкото камънака, и инертна, колкото тревата. Но чувствата са над живота: не се подчиняват на земните дразнения, подвластни са на вселенските сигнали. Дори в чувството за вкус на най-низшия прах има нещо висше, будещо идеи и емоции. Материята е символ за идеята. Емоцията е вторичен симптом. Бе ѝ много по-приятно да се лута: така си доставяше сигурност. Стоенето е само по себе си лутане – търсене на покой в свят на движение.

Смесвайки се с кипящата тълпата, тя се отличаваше, бидейки нееднакво еднаква. Лутанията ѝ я бяха довели до онази скала – проста със сложността си за новобранеца. Но нито новобранството, нито простотата я бяха довели до падението ѝ, защото тя падна по професионалистки. Предпази главата, гърдите и корема си. Не! Нещо съвсем незримо и невзрачно бе ранено в основата на онази импозантна скала: егото ѝ. И за да докаже своето превъзходство, тя се отпусна върху тила си. Приятно ѝ стана, щом създаде лек за вътрешната си рана: външна такава, изискваща ласки и преклонение от другите. Скалата обаче не трепна, а само заплака с кръвта на нещастницата. И чувствата вече секваха – тревата изсъхваше в устата ѝ, камънакът ставаше на прах. Една идея я озари: „умирам ли?“ И именно тогава усети страха. Уплашиха я хилядите думи и деяния, които искаше да изпише по белеещото си житейско досие: неслучили се ситуации, които толкова си бе спомняла отново и отново, че вече усещаше като изживени. Прехвърли ги всичките, бясно, търсейки правилната реакция на сегашната си ситуация. Но как се реагира на нещо неизживяно? Как се реагира на смъртта? Тя се изсили нагоре с последни сили. От бездната в сърцето ѝ се изплитаха смъртни окови и я омотаха. Изтеглиха я през небосвода на вселената, набързо, и я запратиха от другата страна на слънцето, където няма ни светлина, ни тъмнина. Няма светлина без тъмнина: там няма нищо и там е вечността.

Хел

Гергана Христанова, 10г

„Европейци сме ний, ама все не сме дотам!“

България вече е европейска държава, а българите – граждани на Европа и на света. Непроменено обаче остава мнението на европейците за нас, не-преодолими остават предразсъдъците за нас, че все още не сме заслужили това. Оказва се, че байганьовщината днес е основният прът в коелото ни напред към прогреса – като започнем от по-леките и лечими проявления, та стигнем до страховитата съвременна версия на Алековия герой. Такива хора ни пречат да подредим страната и живота си, рушат имиджа ни сред европейската общност, и докато ги има и се множат, все ще сме част от света, ама... донякъде. Да, българите са европейци, защото се намират на континента Европа още от древни времена, но по всеки друг признак те се отдалечават коренно от европейщината. Причините – първоначално невъзможността (османско иго), а впоследствие и нежеланието да се интегрират в живота на континента. Резултатите – изостаналост и енкапсулация, примесени с фалшиво самочувствие, каквото виждаме у колоритния герой Бай Ганьо, чийто потомци виреят сред нас и днес. Героят разкрива същността си постепенно и както се случва при всяко интересно произведение, най-интригуващите и най-зловещи черти от характера си той демонстрира към края. След пълното подреждане на „мозайката“ привидно простият Ганьо се превръща от най-невинен обект на присмех в лице на типичния следосвобожденски партизанин, настройващ срещу себе си разказвачите и читателите. Как обаче той и неговите превъплъщения днес се оказват прът в коелото на българите по пътя към Европа? Днес можем да се сблъскаме с две степени на байганьовщината. Първата е онзи тип Бай Ганьо, на чиито комични истории се смеем в първата част на книгата. Той е нетактичен, но не чак опасен. Той показва негативни страни, но не дотам, че да бъдат наречени непоправими пороци. Хората като него спъват европейския ни напредък, защото създават лошо име за менталитета и поведението на българите, но не нанасят щети на по-високо ниво. Макар че „провиненията“ на тези байганьовци не са толкова тежки, взети поотделно, броят им неминуемо расте, а както знаем – „капка по капка – вир“, и докато се

усетим, за целия български народ вече са създадени куп предразсъдъци. С такива хора се сблъскваме ежедневно и обикновено те си проличават още в училище. Мога да дам много примери със свои връстници – срещала съм такива, които не приемат нито чуждо мнение, нито гравивна критика. Опасявам се, че те, не разбрали, че поведението им е грешно, в бъдеще биха се превърнали във втора степен байганьовци и няма да виждат нищо нередно в това. Друг пример за байганьовщина от първа степен, на който съм ставала свидетел, са родители, позволяващи на децата си да плюят по улиците или пък да си изхвърлят боклуците, където им падне... Да, има и такива хора... А тъжното е, че това поколение с грешни модели на поведение после, възмутено от „мизерията“, обръща гръб на родината. Да, заради такива хора мнението за българите в Европа не е особено високо. Докато опасността от първа степен байганьовци се повишава ежедневно, от край време в България се подвизават и едни още по-опасни такива. Тях наричам от втора степен. Те вече проявяват същински пороци и са наследници на страховитата версия на Бай Ганьо. А някои дори я надграждат. Те са по-малко от събратята си от първа, но не са рядкост. Множат се по-бързо, отколкото ни се иска. Това са корумпирани политици, държавни служители и всички онези престъпници, за които слушаме по новините. За щастие, примери от личен опит за сблъсъци с такива не мога да дам, но мога да им направя обобщен образ. Те са дребни хора с големи претенции. Както оригиналният Бай Ганьо, така и те гонят „кефа“ си, независимо от средствата за постигането му. Тези хора са като пиявици, поставени директно в кръвоносната система на България, а след присъединяването ни към Европейския съюз – и в неговата. Те най-безскрупулно крадат евросредства за подобряване средата на живот в родината ни и са причината да не виждаме очакваните подобрения. Защо? Защото промяната я усещат само те – байганьовците от втора степен. В последното изречение от книгата „Бай Ганьо“ се откроява едно наречие – „все“. То звучи като признание за неунищожимостта на байганьовщината. А както видяхме, и в миналото, и днес примери за байганьовци

не липсват. Така че дали това „все“, написано преди 127 години, няма да се окаже пророческо? Доколкото показва опитът – да. Всички ние, като граждани не само на България, а и на света, носим частица Бай Ганьо в себе си. Това е и причината да се чувстваме поне малко засрамени, чейки историите за родния пътешественик. Тази частица, намираща се у нас, обаче не е срамна – тя се състои в способността ни да сме комбинативни, борбени, да се измъкваме от всяка ситуация, да мислим за себе си (нека сме честни, в трудните ситуации винаги гледаме да спасим първо себе си, егоизмът в малки количества е неизменна част от човешката природа). А тези качества, стига да бъдат използвани правилно, не са нещо лошо, даже напротив. Те осигуряват нашето оцеляване. Проблем става, когато се използват за корисни цели. Така се раждат байганьовците на нашето съвремие. Те спъват прогреса на народа ни, откакто България има собствени държавни институции. Тяхното съществуване може да се опише само с древноримската сентенция „Нищо ново под слънцето“, тъй като поведението им е фундаментално непроменено, независимо дали говорим за минало, или настояще. Такива хора рушат имиджа на страната ни сред европейската общност и докато ги има и се множат, европейци няма да станем. Защото не е достатъчно само да се намираме, да сме „приковани“ към определена земя – за да сме полноценни членове на нейната общност, трябва да имаме и съответните достойнства. Нека си представим за момент какво би било, ако тези вредни хора осъзнаят по колко грешен път са поели. Няма ли България да стане по-добро място за живеене? Няма ли тя да се превърне в едно райско кътче – толкова, каквото го познаваме от историята. Няма ли да станем европейска страна и в действителност, а не само на хартия? Ако тази промяна започне от нас, тя ще се предаде напред и всичко това от далечен блян ще се превърне в реалност. Ако сами се справим, а не чакаме някой друг да свали от нас „ямурлука“ на проблемите ни, ще докажем, че сме готови. Готови да станем европейци, но този път – дотам. Докрай.

Елина Мълчи니колова, 10г

Случката, която ме разтърси

Това, което прикова вниманието ми наскоро, са опустошителните земетресения в Турция. Наистина пострадалите получиха много помощ, но вероятно не сме в състояние да осъзнаем какво точно им се случва... Вероятно не си даваме сметка, че техният живот се е превърнал в ад под небето... В един момент лежиш спокойно в топлото си легло, отдал си се на приятни сънища и нищо не те тревожи, а в следващия момент земята се разтърсва и си на улицата, та дори и не на улица такава, каквото ни е позната..., а на разбит път. Оглеждаш се и покрай теб виждаш само развалини, а не сгради, едни съсипани същества, а не жизнени хора. Допреди малко си имал всичко, а сега нямаш нищо. Имаш само себе си. Не можеш да скриеш сълзите си, да преглътнеш горчивината, не искаш да живееш.

Наоколо има стотици страдащи като теб, обаче ти си сам и си в плен на отчаянието и на собствените си мисли. Не можеш и не искаш да повярваш, че това се случва. Погледът ти проследява страховитата картина пред теб. Струва ти се като филм на ужасите, но уви, това е новият живот, твоят живот – ужас. Ежедневно ме разтърсва и поведението на хората. Все повече се вглеждам в „човеците“ и се изумявам до какви крайности могат да стигнат някои от тях. Много изисквания към другите, но не и към себе си, лишени от чувство за вина и неспособни да изпитат уважение. Целят да се покажат като по-велики и по-способни в очите на другите, но не осъзнават как изглеждат от страни. Готови са на всичко за внимание и „слава“. Тези хора никога не скланят глава, няма да признаят, че са сгрешили, те

умело ще преценят какво да кажат, за да излязат невредими от ситуацията. Ще излъжат, ще отрекат, ще си измислят някое извинение, за да не съсипят златната си репутация. Те сами се съсипват и дори не са способни да го осъзнаят, слепи са, а така горди... В днешно време сме склонни да пренебрегваме случващото се около нас, защото не ни касае или не сме способни да отделим нужното време и енергия. Трябва да се научим да улавяме стойностното и да му позволим да остави следа у нас. Не е важно само да вървим напред, нужна е посока! Понякога е необходимо просто да спрем и да се огледаме наоколо, защото не знаем каква невероятна гледка или какъв ценен урок бихме изпуснали.

Полина Маринова, 8б

Какво ядем в училище?

Едва ли има човек, който да не е запознат с това каква храна се предлага в училищните лавки. Сигурно ви се е случвало да огладнеете и да решите да си вземете нещо за ядене оттам. Но кои са най-купуваните продукти и доколко са полезни?

Сред най-често търсените храни са закуските, пакетирани храни – чипсове, крекери и солети, както и голям брой различни десерти. Пакетирани продукти са удобни за консумация – просто отваряш

пакета и ядеш, когато и където си поискаш. Това и голямото разнообразие от видове и вкусове ги прави предпочитани сред учениците. Напитките като студен чай и сок също са доста купувани. Те впечатляват с вкус и освежаващ ефект. Сред най-продаваните стоки са и дъвките, нищо че са забранени по време на учебните часове. Споменахме по-рано тестените изделия. Те са може би най-консумирани. Прибавяме до тях закуска или обяд. Пица, принцеса, хотдог – приготвят се или се топят на място и се изяждат за секунди. Макар и не толкова здравословни, те са харесвани от учениците. Малки и големи осъзнават, че не всяка храна, за която дават парите си, е здравословна, но вкусът ѝ покрива минусите. Някои от децата обаче си носят храна от къщи. Освен че е с ясен произход, тя е приготвена и с любов.

Нека се замислим как се храним! Да, нужно е да спортуваме, но не по-маловажно е и това какво консумираме! Тялото ни ще ни бъде благодарно!

Деян Тончев, 8в
Мартин Йотов, 8г

Преживяно

Емоцията, наречена Световна купа по художествена гимнастика

От 31 март до 2 април в София се провежда ежегодната Световна купа по художествена гимнастика. Ние бяхме от момичетата, които спечелиха билети за спортния форум, като награда за активното ни участие в дебата към проекта „Младите хора – бъдещето на България – говорят“.

Местата ни бяха за ложите, откъдето гледката е най-хубава. Първият ден станахме свидетели на откриването на състезанието, както и на безброй красиви съчетания на индивидуалните участнички и ансамблите. На церемонията по случай откриването присъстваха министър-председателят, заместник-министърът на спорта, както и други известни личности. В събота, на 1 април, след изиграването на всички съчетания, се състоя и награждаването, на което нашите състе-

зателки заслужено взеха златните медали, и в ансамбловата надпревара, и в индивидуалната – в лицето на Стиляна Николова. Другата българка – Ева Брежалиева стана Кралица на Световната купа. В третия и последен ден от състезанието се разиграха финалите на отделните уреди. Индивидуалните ни състезателки отново ни донесоха върхова радост – Стиляна Николова спечели 3 златни медала – на обръч, топка и бухалки, а Ева Брежалиева бе нейна подгласничка във финала на бухалки.

Можем уверено да заявим, че и трите дни бяха наситени с прекрасни преживявания! Чувстваме се щастливи и благодарни, че бяхме близо до силата, красотата и съвършенството на българските жени! Това е едно незабравимо преживяване и емоция, която поне веднъж в живота си.

Ана-Мария Христова, 11б

Чудна пролет

Богдана Димитрова, 5ж

Борис Цветанов, 5а

Даниел Христов, 7з

Ирен Бойчева, 5б

Преслава Георгиева, 7б

Симона Бойчева, 5а клас

продължава от стр. 3

За спорта и журналистиката

На 27 март имаме възможността да се срещнем с една от най-известните спортни журналистки у нас – Елена Яръмова. Тя ни разказа за семейството и работата си, за живота в телевизията и този извън него.

Разбрахме, че за нея най-важното е човек да мечтае и пожелае на всеки да не се отказва, а да преследва мечтите си докрай.

– Спомняте ли си първия репортаж? Какви чувства и емоции изпитахте тогава?

– Да, спомням си го, разбира се. Аз започнах стаж си в БТВ едва 19-годишна и на първото си интервю трябваше да интервюирам Мъжкия национален отбор по волейбол, който се прибираще от Световната лига и постигаше невероятни успехи. На мен ми беше възложена задачата да интервюирам Евгени Иванов – Пушката. Занимавах се професионално с волейбол и тези хора за мен бяха идоли. Затова, когато слезоха от автобуса и волейболистът застана пред мен, малко се стъписах и само погледнах към своя колега – Васко Делов, и му казах: „Забравих какво трябва да попитам?“. Той обаче ме успокои и ми припомни какви въпроси съм искала да му задам, за което съм много благодарна. След това се чувствах горда от това, че съм преодолела себе си. Първото ми живо включване пък беше, когато олимпийският огън преминаваше през България и беше много вълнуващо.

– Спomenавали сте, че човек трябва да мечтае. Каква беше Вашата детска мечта?

– Всъщност имам две мечти. Едната беше да съм волейболистка в Италия, а другата беше да съм журналистка. Като малка дядо ми – Хари Яръмов, често ме водеше в телевизията и ме запознаваше с хората, които виждах на телевизора. Тогава се запалих по журналистиката. Дори вкъщи, пред огледалото, се правех, че вода новините и си представях, че съм един от великите водещи от близкото минало.

– Кой е любимият Ви спорт?

– Любимият ми спорт определено е волейболът. Обичам също така леката атлетика, заради баба си, която беше треньорка по лека атлетика и ме водеше по стадионите. Харесвам и плуването, както и всички игри с топка.

– Според Вас днешното поколение спортува ли достатъчно?

– За съжаление, мисля, че не. Според мен трябва да се спортува повече, защото, когато спортува, човек се чувства добре и във форма. Освен че трябва да

тренираме, ние трябва и да обръщаме повече внимание на здравословното хранене.

– Какво Ви подтикна да станете спортна журналистка?

– Всъщност дядо ми е причината да съм спортна журналистка, но аз винаги съм харесвала спортната журналистика, защото в повечето случаи съобщавах радостни новини. Винаги съм била много щастлива, когато съобщавам за някой олимпийски медал или просто за български успех, тези чувства са незабравими.

– Какво е усещането да сте една от най-известните спортни журналистки в България?

– Аз никога не съм гледала на това като начин да придобия известност. Приемам го като професия. Въпреки това винаги съм я правила със сърце и душа.

– Какво Ви дава тази професия и кое е най-ценното, на което Ви е научила?

– Тази професия сбъдна мечтата ми да работя това, което обичам, все пак 19 години не са малко време. Затова реших, че е време за някаква промяна, търся нови предизвикателства, приемам нови проекти, водене на събития и дебати. Това, което ми даде професията, е моето семейство. В телевизията аз срещнах моя съпруг, а сега имаме две прекрасни деца, но също ми даде и много приятели както сред колегите, така и сред спортистите. Показа ми колко много труд е нужен, за да постигаш един успех. Какво всъщност се крие зад успеха на спортиста. Това са невероятно много лишения, труд и воля. С Ивет Лалова доста често се шегуваме, че през целия си професионален път вървим ръка за ръка. Когато тя бе на пистата и стана най-бързата бяла жена в Европа, тогава точно изживях нейната емоция. Да, професията отнема много от личното време, защото трябва да

се отдадеш, но така е. И все пак хората са казали, че най-щастливи са онези, които превръщат хобито си в своя професия.

– С колко спортисти сте се срещали и кой има най-интересна история според Вас?

– Всеки спортист има своята история – уникална и неповторима. Срещала съм се с много спортисти. Професията ме среща и с Лаура и Мадлен. Всъщност аз и екипът, с който работих, бяхме първите, които ги представихме пред цяла България в предаването „120 минути“. Помня ги от малки и изключително много се радвам на успехите им. Историята на Ивет Лалова бих могла да каже, че сама по себе си е невероятна. Просто няма друга такава история! На първо място тя е страхотен човек и след това, разбира се, прекрасен спортист. Бях свидетел и на голямата ѝ травма, когато си счупи тазобедрената кост. Бях също и на летището, когато я посрещнахме. Спомням си как каза със сълзи на очи: „Аз съм силна, аз ще се върна по-силна от всякога!“. Отразявала съм кариерата ѝ от момента, в който стана европейска шампионка за девойка, до моментите на контузия. За нейната история трябва да се напише книга, защото тя вдъхновява много хора и няма човек след такова счупване да се завърне на пистата, да се върне в спорта!

– На какви места и големи спортни събития Ви отведе професията?

– На много места ме отведе. Световни, Европейски първенства по лека атлетика, в Истанбул, във Валенсия, на Европейско първенство по сумо съм била, което беше много атрактивно, на какви ли не събития и места съм била. Сещам се, че бях на Лига Европа. Тръпката да предаваш на живо е голяма.

– Кое е най-важното умение, което човек трябва да притежава, за да бъде успешен журналист?

– Най-важното да бъде принципен, да бъде честен и обективен, това са неща, които винаги съм следвала, да бъде любознателен. Това също е много важно. Трябва да е любознателен, за да учи нови неща и да се развива, също така да бъде коректен и да не се предава.

– Интересът към спорта по наследство ли се предава или е естествен път на развитие?

– И двете. Защото, ако искаш да бъдеш успешен спортист, то трябва да имаш данни, да имаш талант, но средата, в която живееш и растеш, също оказва огромно значение. При мен дядо ми беше журналист, баща ми – футболен треньор, баба ми – треньор по лека атлетика, другият ми дядо правеше лодките на Националният отбор по каяк, майка ми също бе близо до спорта, тя беше оператор. Така че всичко влияе, но и талантът е важен.

– Как успявате да съчетавате семейния живот с работата в телевизията?

– Всъщност моето семейство е моят извор на вдъхновение. Когато бях бременна с първата си дъщеря, дядо ми беше човекът, който каза: „Много се радвам, защото няма по-хубаво от това да си реализирана и в личен, и в професионален план.“. И така станах майка на 25 години. И

двете майчинства ми се отразиха доста добре в творчески план и винаги майчинството ме е карало да гледам по друг начин нещата. Особено когато отразявам новини, свързани с успеха на деца. Смятам, че трябва да се обръща повече внимание на това, защото те са пример за това какви трябва да бъдем и какви трябва да растем.

– С какво се чувствате най-горда?

– Всъщност най-горда се чувствам с моите две дъщери. Това съм определяла винаги за моето най-голямо постижение, защото нито един успех в професията не може да се сравнява с усещането да бъдеш родител. Особено горда се почувствах наскоро, когато голямата ми дъщеря се класира за Националния кръг на олимпиадата по БЕЛ. Тогава бях много щастлива, защото тя се пребори сама и постигна успех.

– Бихте ли искали дъщерите Ви да тръгнат по Вашите стъпки?

– Аз искам те да са щастливи, да правят това, което чувстват и това, което обичат. За нас с баща им най-важното е те да растат като добри хора, да имат морални ценности, принципи, те сами ще изберат, ние ще ги подкрепим във всяка тяхна мечта.

– Откъде идва интересната Ви фамилия?

– Фамилията ми е от дядо ми Хари Яръмов. Той е родом от Казанлък. Често казано не съм много наясно откъде идва тя, засега никой не ми е задавал толкова интересен въпрос, но въпреки това нямам никакви чужди корени. Знам, че историята на дядо ми е много интересна. Неговият брат пръв измислил и създал тук, в България, лабораторията за розовото масло.

– Какво ще пожелаете на всички наши читатели?

– Пожелавам им много успехи и все така да вървят напред, да са любознателни и най-вече да следват мечтите си!

Яна Янева, 8а
Цветина Данчева, 8г

Гледна точка

Въпросът за ананаса върху пица

Много популярен въпрос сред любителите на храната е дали да се слага ананас върху пица, въпрос, който раздели света на две. Този вид пица е създаден през 60-те години на 20 век от Сам Понополус, гръцки емигрант, отишъл да живее в Канада. Той ни е дал пицата с шунка, кашкавал и ананас върху тесто, наречена „Хавай“. Първоначално името ми звучеше странно, но всъщност в него открих много смисъл. Ананасът е най-отглеждания плод на острова и първия път, когато опитах от ястие, се сетих за атаката над „Пърл Харбър“ на 7 декември 1941 г., деня, в който Япония бомбардира хавайското пристанище.

Естествено, някои „безумци“, които харесват пицата, казват неща като: „Всеки има право на свой вкус!“. Колкото и да е вярно това, образованите хора ще се сетят, че ужасно сладкият вкус на плодове като ананас не върви заедно със солено тесто и шунка. А някои, които се мислят за умни,

твърдят: „Щом доматът е доказан за плод, защо не харесваш плодове върху пица?“. От тези, които смятат подобно, искам да направят една Шопска салата, но вместо домати да сложат кой да е плод, близък по сладост с ананаса, и да ми кажат дали им е харесало.

Просто има някои ястия, на които не подхождат плодове, и пицата е един от тях!

Полемиката е създадена като домашна работа по литература.

Крисиян Симеонов, 8б

Хороскоп

Месец май

Овен – В момента не ви е лесно в любовта. Това може да се промени, само трябва да прекарате известно време заедно с любимия / любимата и да се забавлявате. В работата всичко върви като по часовник. Ще получите признание, което ще даде нов тласък на самочувствието ви, но останете на земята! Ще бъдете малко изтощени през този месец, затова отделете време от ежедневието и се отпуснете. Един спа ден може да направи чудеса!

Телец – За всички, родени в Телец, май носи много успехи в любовта, благодарение на Богинята на любовта (Венера). От 17-и май късметът ще ви се усмихне. Няма да имате проблеми с колегите си и всичко ще протича хармонично. Но въпреки това ще се наложи да вземете важни финансови решения. Също ще трябва да внимавате с калориите и да се храните по-здравословно през месеца.

Близнаци – Месец май крие много нови проекти и задачи за вас, които лесно можете да изпълните. Не се колебайте да се впуснете в нови проекти, успехът е на ваша страна. С желанието си да приключите с всичките си задачи, може да се претоварите, затова свалете крака от газта и отделете време за почивка. Меркурий ви дава много положителна енергия и ви прави по-отворени към нови запознанства, но партньор все още не се очертава. А обвързаните Близнаци трябва да се подготвят за малък спад в отношенията през този месец.

Рак – Трябва да сте по-бързи, по-силни, по-добри и по-успешни, а това не отговаря на типичните за вас черти. В работата всичко изглежда малко хаотично. Очакват ви много нови предизвикателства и задачи, които ще е нужно да вършите в срок. Във финансовата сфера ще трябва да обърнете известно внимание на разходите си, но и там от средата на месеца отново ще тръгне нагоре. Очаква ви известна доза романтика.

Лъв – В любовта до 7-и май всичко ще е наред. След това пламъкът на страстта ще започне да трепти. Марс в Лъв ви подтиква към инициативи. Но уви, резултатите може да не отговарят на очакванията ви освен ако не промените тактиката. Яжте пресни плодове и зеленчуци, защото работата ще изисква много от вас. Звездите ви изпращат предизвикателства, с които сте напълно способни да се справите. Така че вместо да се борите с лошия късмет, намерете решения на проблемите!

Дева – Звездите ви обещава горещ пролетен флирт. Независимо дали става въпрос за разходка в парка или излизане с приятели, шансовете един флирт да се превърне в нещо дългосрочно, са много добри. Възползвайте се от пролетното време и спортувайте активно. Излезте сред природата и ще забележите как черпите нови сили и презареждате енергийните си батерии. В работата този месец нещата ще са доста бурни за вас. Бъдете нащрек и не разчитайте много на успехите си. Финансово нещата вървят добре, но винаги трябва да следите парите си.

Везните – Възможно е да стигнете до застой в отношенията си с вашия партньор. Твърде дълго време не полагате грижи за взаимоотношенията си. До 20-и май способността ви да вземате решения ще бъде сериозно засегната. Уви, ако се колебаете твърде дълго, това, което сте предприели, ще се провали! Везни, въпреки че не е във вашата природа – проявете смелост и вземете решение.

Скорпион – Притесненията, разочарованията и страховете от обвързване затрудняват запознанствата ви и създаването нови контакти. Трябва отново да бъдете в емоционален мир със себе си, преди да можете да се ангажирате с други хора. Ще бъдете изцяло фокусирани върху професионалната си кариера. Май обещава реални възможности за успех. Сега е подходящият момент за всичко, което винаги сте искали да постигнете в работата си.

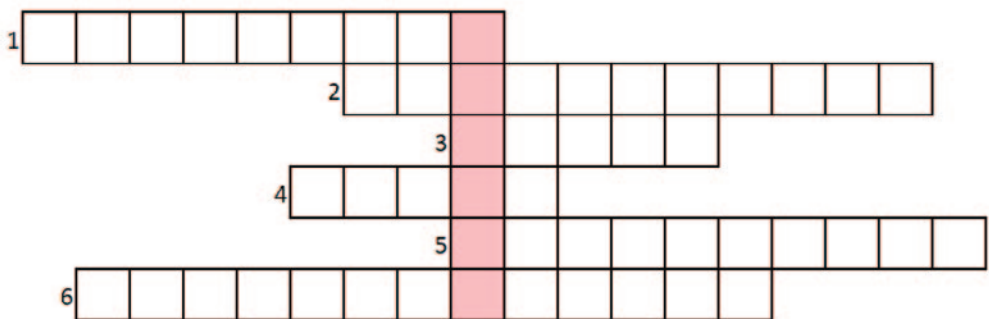

Стрелец – Що се отнася до любовта, нещата за вас не могат да вървят по-добре! Препятствията най-накрая са

преодолени. Затова трябва максимално да се възползвате и да се насладите на щастието си.

Празнична кръстословица

Ако попълните правилно кръстословицата, по вертикала ще получите наименованието на системата от букви в установен ред, приети за дадена писменост.

1. Първообразът на българската писменост е?
2. Чичото на Кирил и Методий е висш държавник на коя империя?
3. Какви са помежду си Кирил и Методий?

4. Къде са родени Кирил и Методий?
5. Официалната азбука в Монголия и в няколко републики от бившия Съветски съюз е?
6. Кой е календарът, установен като държавен и граждански през 1916 г.?

Катерина Тодорова, 8в

Одговор: 1. Византийска; 2. Византийска; 3. братя; 4. Славя; 5. Кирил и Методий; 6. Грегориан.

6	8	5	9	7	4	1	2	3
7	3	4	2	6	1	5	8	9
2	1	9	8	3	5	7	4	6
4	7	3	1	9	8	2	6	5
8	5	1	6	2	7	3	9	4
9	2	6	5	4	3	8	1	7
5	6	8	3	1	9	4	7	2
3	4	2	7	8	6	9	5	1
1	9	7	4	5	2	6	3	8

Отговори от брой 56

1	5	7	4	9	6	8	2	3
3	9	6	2	1	8	7	5	4
2	8	4	7	5	3	1	6	9
4	1	5	9	6	2	3	8	7
9	2	8	3	7	4	5	1	6
7	6	3	1	8	5	4	9	2
6	7	2	5	3	1	9	4	8
8	3	1	6	4	9	2	7	5
5	4	9	8	2	7	6	3	1

2	7			3		8	6	
	9		8					3
				4		7	9	
3	6			2				
				7			8	2
4	8		9					
1					3		9	
	2	3		8			1	4

СЪДОКУ

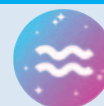
Отговори – в брой 58

	2		9		7		8	
			4	6		1	2	
3						6		
	6	7				8		
8		3	1		6			
				7			9	
	4	6	5	1	9	2		8
1						9		4
9	3	2	6	8		5		7

преодолени. Затова трябва максимално да се възползвате и да се насладите на щастието си. Ще видите, че трудностите от последните месеци ще бъдат забравени толкова лесно и ще се заредите с нова енергия. Ако в миналото винаги сте били концентрирани и нетърпеливи, сега работата ви ще бъде по-трудна. Затова се съсредоточете върху важните неща. И не се притеснявайте – всеки спад в крайна сметка преминава.

Козирог – Любовта е в своя пик този месец, звездите са много добри и вдъхновяват партньорството ви през май. А за всички онези от вас, които не са обвързани, Венера осигурява уникални възможности – правилният партньор може да бъде до вас. В професионален план сте много успешни. Вашата амбиция, както и вашето желание за работа ще гарантират, че шефът ви ще бъде много доволен. Но внимавайте, това няма да се хареса на всичките ви колеги и ще има завистници. Не позволявайте обаче това да ви разстройва.

Водолей – И за вас месецът ще бъде вълнуващ в любовен план. Ако сте във връзка, ще продължите да сте на седмото небе. Ала за необвързаните Водолей май, за съжаление, няма да е толкова розов. Вие наистина все още търсите партньор, но стигате отново и отново до грешния човек. Нещата обаче изглеждат толкова положителни и в работата ви. Очакват ви малки „размирици“, тъй като не всичките ви колеги ви мислят доброто. Бъдете внимателни и преценявайте добре на кого да вярвате. А относно финансите – опитайте се да бъдете по-икономични.

Риби – Очакват ви дълги разговори, усещате влюбени погледи и ще се радвате на многобройни хармонични часове за двама. Този месец работата ви се върти около вашия опит и професионално развитие. Ако някой ви направи вълнуващо предложение, не търсете повече. Помислете сериозно и направете правилния избор. Вашето финансово състояние е стабилно заради усърдната ви работа.

Мирслав Борисов, 8з

Исторически постижения

Нашите ученици не спират да ни радват със своите успехи. След като миналата година ви срещнахме с Вира Димитрова, която достигна до Националния кръг на олимпиадата по история, тази година по същия път пое Светлозар

Нинов от 10б клас. Поговорихме с него за интереса му към историята, подготовката за надпреварата и мечтите му напред. Светлозар сподели, че харесва от малък историята. Останал е запленен от разказите, които е слушал, за негов далечен роднина, участвал в боевете при Шипка. Според него голяма част от съвременното общество не осъзнава, че ние сами пишем историята. Ние сме тези, които трябва да направим историята по-хуманна, и точно затова е полезно да я изучаваме. Относно успеха на Областния кръг на олимпиадата ученикът сподели, че не се е готвил по-специално, а е учил съвместно като по

всеки предмет. Каза ни, че не е очаквал да стигне толкова напред, но се радва, че знанията му са оценени. В деня, в който е разбрал за постижението си, Светлозар е бил на баскетболен мач с училищния отбор и се е почувствал удовлетворен от постигнатото. За мечтите си той все още не е категоричен, но знае, че иска да запази оптимизма и мечтателския си поглед към света. За финал ученикът изказа специални благодарности към учителката си по история – Людмила Паргова. Благодарни й за всеотдайната работа, търпението и вярата. Можем да пожелаем на Светлозар да продължава да бъде толкова отдаден на учението и нека постиженията му нямат край! Стискаме му палци за Националния кръг!

Стефания Петрова, 8б

Авторска корекция

В 56 брой на училищния вестник бяха публикувани текстове за Васил Левски на четвъртокласниците **Кристиан Симеонов и Жана Постълеуит**. В тях погрешно бе посочено, че учениците са от 4г клас. Те са от **4в!** В същото издание подобна неточност бе допусната и за стихотворението „Яворов“ на **Гергана Христанова**, авторката е от **10г**, а не от 10в клас.

Приемете нашето извинение!

В@з Буки Веди

Всички букви знаем!

В часа по английски език

Technology and Human Spirit

Over the last few centuries humanity has undergone a spectacular development in the fields of science and technology. The wiping out of deadly diseases, the abundance of food and previously unimaginable material goods and the revolution in transport and telecommunications have all left a permanent impact on our daily lives, social structures and collective consciousness. Nevertheless, an increase in the immediate availability of sensual pleasure and a reduction in pain and discomfort do not necessarily mean a stronger, healthier, spiritually ascended or even genuinely happier human species. On the contrary, I would argue that the pursuit of progress for its own sake has actually led to the neglect of people's non-material needs and contributed to the sense of meaninglessness that permeates modern society.

As already defined, the notion of progress has hitherto been equated with the invention of devices which replace human labour power or provide us with new forms of entertainment. What follows from this is the reduction of a person's worth to their economic utility and their purpose in life — to the minimization of pain and the maximization of pleasure. Everything can be sacrificed in the name of making room for technological change. E.g., even though in the short run 19th century industrialization and urbanization actually brought about a decline in living standards, a sharp increase in pollution, overcrowded spaces with poor hygiene and the ruthless uprooting of peasants from their traditional ways of life, all of this was justified by the

incessant need for capital to develop and expand both the forces of production and the global market. Similarly, the automation and outsourcing of major industries nowadays has caused people in much of the Western world to flock to service and office jobs that, while much less physically challenging, are largely repetitive, unfulfilling, and considered useless or 'made up'. The very functioning not just of the economy but of politics and society as a whole is subordinated to the principle of 'efficiency first', 'material output first' or 'quantity first'.

In the scientific worldview, not just things moulded by the human hand but the entire universe, including living organisms and human beings themselves, is explained in a rigidly mechanistic way — as a machine following a set programme, the laws of physics, in order to accomplish a utilitarian end (such as the reproduction and progressive sophistication of matter). Within a paradigm like this there can be no concept of human freedom, let alone a divinely ordained purpose to life or a sense of magical wonder before the mystery of existence. If man is no more than a relatively complex aggregation of matter and his self-consciousness and free will are but illusions, a complete overtaking of his tasks by machines renders him useless, while a perfect vision of life is for him to be artificially fed and provided with simulated pleasurable experiences.

The unprecedented development of technology and the prevalence of modern science as a way of explaining the world have made many of us woefully nihilistic and spiritually impoverished.

Калин Дончев, 126

Любопитно

Обликът на Плевен – вчера и днес

Наближава 15 май – празникът на града ни. Ние знаем наизуст всяко негово кътче, имаме любими места, които посещаваме с близки и приятели, но замисляли ли сте се каква е била визията на Плевен преди и как се е променил градът ни през годините? С течение на времето някои сгради са съборени, за да се изградят нови на тяхно място, други пък намират различно приложение.

Днес едно от най-посещаваните места в Плевен е Панорама Мол. В близкото минало на същото мястото обаче е функционирала тютюнева фабрика. Тя е взривена през 2007 година, за да бъде построен именно търговският център.

Само допреди няколко десетилетия познатият ни днес Регионален исторически музей е бил казарма, в която са служели младите български мъже. Об-

ластната администрация пък е била известна като Партиен дом, а на площад „Македония“ на мястото на старата градска баня е разположен ресторант „Гардън“.

Ана-Мария Христова, 116

Нови STEM върхове

Учениците от 3г клас и класния им ръководител – Снежанка Лишкова, постигнаха голям успех на Шестия национален конкурс за STEM науки, чиято основа цел бе да насърчи учениците, родителите им, учителите и училищата да популяризират дейности в областта на STEM. Трето-класниците на Снежанка Лишкова участваха в надпреварата с четири проекта и по Коледа стана ясно, че

три от тях са победители в категориите, в които се състезаваха: STEAM, STEMS и STEM. През април малчуганите покориха нови върхове. На Третата национална конференция с международно участие „SMART STEM Образование и иновации“ те получиха Специалната награда **SUPER STEM Семейство** за всички свои усилия и постижения. На тържествена церемония в

зала „Витоша“ на Интер Експо център те грабнаха купата и впечатлиха всички участници с изказванията си и цялостното си присъствие на сцената. Също така взеха участие в работилница, забавляваха се и обораха оваците със способностите си. Поздравления! С нетърпение ще очакваме бъдещите им успехи!

В@з Буки Веди

Редакционен екип

Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Ана-Мария Христова, Вяра Димитрова, Николай Петков, Яна Янева, Стефания Петрова, Цветина Данчева, Ира Карабиберова, Катерина Тодорова, Ивелина Борисова, Никол Ангелова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактор – Кристина Младенова
гр. Плевен ул. „Иван Вазов“ № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 02.05.2023г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com
Тираж: 1000